

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaba

Ay'dan sonra Mars'a gidilecek. — Gazeteler —

Bayar — Mars'dan başka çaren
yok Paşam!..

taze
meyva
tadı

nese
canlılık
serinlik

nefaset
hazım
ferahlık

AJANSTK - FPY - 66/9005

(Ajans Tek. STY. 935 - 244 — 121)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 17 Sayı: 32 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 30 Temmuz 1969

Mevlâna dedi ki...

TUHAF bir yaratık insanoğ-
lu: Bir yandan Ay'a merdi-
ven kurar, bir yandan geç-
mişin dalgalarında avunur.. dün-
yanın yarısı açlıktan kıvrılırken,
yıldızlara çengel atmak için çırpır
durur.. alfabetizler dağları
taşları kaplarken, Venüs'e, Me-
rih'e ulaşmak için hesaplara otu-
rur.. barışseverlikten söz açarken
silâhlara harcanan para çoğalır..
dostluktan dem vurulurken sa-
vaşlara dâvetiye çıkarılır.

Memleketin ve dünyanın bu ha-
line baktıkça filozof olmaz da ne
olursunuz. Son günlerde herke-
sin ağzında «Eller Ay'a, biz yaya»
lâfı dolasmakta... Böyle günlerin
bir gecesinde uykuya varacakken
birden Hazreti Mevlâna'yı gör-
meyelim mi!.. Hemen:

— Selâm yâ Mevlâna!.. dedik.
— Selâm.. diye cevap verdi.
— Sana birkaç sorumuz var.
Eliyle sıvazladı sakalını:
— Sor bakalım!

— Yâ Mevlâna! siyasi af çıkıp
da Demokratlar parlâmentoya gi-
rerse memlekete huzur gelecek
mi?

Çattı beyaz kaşlarını Mevlâna..
Öfkeli bir sesle, azarlar gibi de-
di ki:

«— Bilgisizlik akıldan bir taas-
suptur ki, buna tutulanların ül-
kesinde kargalar şom şom bağ-
rır.»

— Doğrudur ama akli başında
olanların sesine kimse kulak ver-
miyor.

«— Sen yine doğru yoldan vaz-
geçme! Nuh, kuyu bile bulunma-
yan ovada gemi yaparken, ne ap-
tal dediler, ancak tufan olunca
anladılar.»

— Bozulan piyasa için tedbir-
ler isteniyormuş?

«— Soğuk demiri dövmek ne
işe yarar?»

— Ortak Pazar'a girdiğimizde
belki durum düzeldi?

«— Akılsız tavuk deveyi evine
konuk çağırır, fakat deve tavu-
ğun kümesine adını atar atmaz,
dam çöker, ev yıkılır.»

— Şu sırada esnafın hali nice-
dir?

«— Esnaf gönlüne selvi dikmiş,
akşama kadar dükkânda çarımı-
ha çakılmış bekler.»

— Gençler toplum polisiyle be-
celleliyorlar..

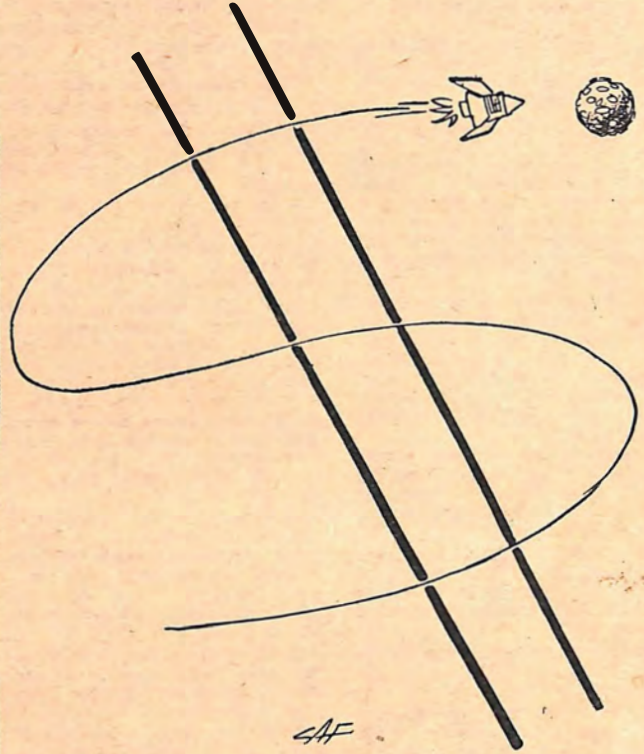
«— Dişin keskinliği, yüreğin
sağlamlığında bilendir.»

— Politikacılar ikide birde par-
tilerinden istifa ediyorlar?

Onlar Ay'a... Biz!..

Amerika'nın feza masrafı 25 milyar dolar. — Gazeteler —

Yazısız

«— Sarhoşun karı boşaması
müteber değildir.»

— Devlet adamlığı nedir?

«— Üzüme bakıp şarabı, yok'a
bakıp var'ı görmektir.»

— Silâh fabrikatörleri silâhsız-
lanma konferansına oturuyorlar?

«— Koyunlar sayıya sığmaya-
cak kadar çok olsa kasap onla-
rın çokluğundan korkar mı?»

— Dünyayı seks dalgası kapla-
mış?

«— Gök bile kıyametnâme'yi
okusa Samanuçrusuna kadar el-
bisesini yırtar.»

— Bir can sıkıntısı kaplamış
dört yanı...

«— Dar ayakkabı giydikten
sonra geniş ovada yürüsen bile
dünya sana daralır.»

— Cepte metelik yok!

«— Üzme tatlı canını... Yaz gü-
nü toprak bile sabah rüzgârının
işvesiyle uyanır.»

— Peki ama, memleketin hali
nice olacak?

Mevlâna gülümsedi hafifçe, başı-
nı öne eğip bir süre düşündük-
ten sonra:

— Bak, sana bir kıssa anlata-
yım..

Dedi, ve söze başladı:

«Bir bey ile uşak hamama git-
mek için yola düşmüşler. Yolda

bir mescite raslamışlar. Uşak na-
maza düşkündür. Bey'e:

— Sen burada biraz bekle! Ben
namazı kılvereyim.. demiş.

Girmiş içeri.

Biraz sonra imamla cemaat na-
mazı bitirip mescitten dışarı çıkmış-
lar. Uşak çıkmamış, Bey bek-
ler bekler:

— Uşağım niçin dışarı çıkını-
yorsun? diye bağırmış.

Uşak da içeriden:

— Efendim çıkacağım ama
koyvermiyorlar.. diye bağırmış.

Bey beklemiş beklemiş, sabrı
tükenmiş:

— Yahu mescitte kimse kalma-
dı, seni koyvermeyen kim? diye
sormuş.

Uşak seslenmiş içeriden:

— Seni dışarıdan içeri sokma-
yan yok mu? İşte beni içeriden
dışarı çıkartmayan da o!

Ve lâfını şöyle kesti Mevlâna:

«— Beyler mescite giremezse,
uşaklar mescitten çıkamazsa, si-
zin eski hamamın suları daha
çok boşu-boşuna kaynar.»

İznini alıp ayrıldım büyük bil-
genin... Gerçekten bizim eski ha-
mamın suları boşu-boşuna kay-
nayıp duruyordu.

AKBABA

Devlet sana bu parayı vedaat saygel

YANINA sokulan vatandaşa rağmen, bir yandan kahvesini hüpürdetirken, bir yandan hemşehrisiyle çene çalan Odacı Durmuş'un vurdumduymazlığı, «Müracaat» taki Hasan beyin kanını tepesine sıgrattı!

«— Namussuzun pozuna bak!» diye geçirdi içinden. «Odacı değil, genel müdür sanki!»

O kızgınlıkla önünde yığınla duran evrakın yerini değiştirdi, sırasını değiştirdi, hzını alamadı iskemlesini değiştirdi.

«— Ah ulan ah! Bir günlük yetki verseler...»

Bilirdi kaytarıcılara neler yapacağını. Vatandaşın inim inim inilen resmi daireleri nasıl düzene sokacağını... Candan çalışanların, başının üstünde yerleri vardı. Kaytaranları ise kulağından tuttuğu gibi dışarı atardı!

«— Devlet sana bu parayı neden veriyor arkadaş?» derdi. «Senden medet uman insanlara güçlük çıkarmasın diye mi?... O insanlar ki, geçmişlerinden kısıp ödedikleri vergilerle devleti ayakta tutuyor. Vergisini vaktinde ödemesen, sen maaşını kimden alırsın?»

Sinirini yatıştırmak için günlük gazeteleri okudu, olmadı. Toto doldurdu, olmadı. Akkını odacıdan, gözlerini çaresizlik içinde bekleyen vatandaştan ayıramıyordu.

Adamcağız bir ürkek, bir yulğın ki... Hiç değilse müracaattaki memurun kendinden yana olduğunu bilse sertleşir, hakkını aramaya kalkışırdı belki.

Kahvesini hüpürdetmekte olan odacı Durmuş'un karşısında bir yutkundu, iki yutkundu:

— Bu evrakı kime vermem gerekiyor acaba? dedi, dedi ama söylediklerini kendi bile güç duydu.

Adamcağıza şöyle bir ters ters bakan odacı, hemşehrisiyle konuşmayı daha uygun buldu. Odacı ol-

makla insanlıktan çıkmamıştı ya... Bulundukları yer bir resmi daire, kendi de diğerleri gibi bir devlet memuruydu. Bir memur içinse, vatandaş ayırmaca yoktu. Kim önce gelirse sırayı o kapardı. İlk gelen hemşehrisi olduğuna göre önünde sıra.

Kahveleri bitirip, memleketlisini merdiven başından uğurladıktan sonra, müracaatçıya döndü:

— Şimdi, de bakak...

Adam, elindeki evrakı uzattı:

— Kime vermem gerekiyor acaba?

Kulağını kaşdı, burnunu kaşdı, sardığı sigarasını yakıp derin bir nefes aldı. Sonra işaret parmağını uzatarak:

— Aha ora virecen, dedi. Müracaattaki Hasan beye...

«— Hele şükür» diye geçirdi içinden Hasan bey. «Gönüllü oldu da, vatandaş beklemekten kurtuldu.»

Siniri hâlâ yatışmamıştı. Adamcağızın, burnuna dayadığı evrakı bakmadan, ne yapması gerektiğini düşündü bir süre. Bugüne bugün, dairesinin değerli elemanlarından biriydi. Şimdi uzatılan evrakı vatandaşın elinden kapıp hemen deftere işlese, odacı Durmuş'tan daha aşağı bir seviyeye düşecekti. Oyalansa, haklı olarak kimbilir vatandaşın elinden neler söyleyecekti?

Yooo, kim ne söylerse söylesin, bir odacının seviyesine inemezdi. Durmuş'la kendi arasında bir mevki farkı, bir kaytarma farkı olmaydı. Bu olmadı mı, odacıyla memuru birbirinden ayırmada vatandaş da güçlük çekerd.

Elinde olmayan nedenlerle vatandaş bekletmenin üzüntüsüyle kendine bir kahve söyledi. Bir sigara yaktı. Arkadaşlarıyla sohbet ediyordu.

Öfkeli bakışlarını, müracaattaki Hasan beyden ayıramayan servis şefi, sıkı sıkı dişlerinin arasından:

«— Ulan seni memur diye başını sararın!...» diyerek okkalı bir kü-

für savurdu içinden. «Devlet sana bu parayı millete hizmet etmek için mi, eziyet çekirtmek için mi veriyor bel! Şeytan diyor...»

Şeytan ne derse desin, sinirlenmekten başka bir şey gelmezdi elinden. Sinirlendi, sinirlendi, sinirlendi.

Müracaatçı evrakını kaydettiren vatandaş kendi masasına geldiğinde, hâlâ sinirini yatıştırmak için ne yapacağını bilemiyordu. Boynu bükük vatandaşın şaşkın bakışları arasında öndeki kâğıda akşam eve dönerken alacağı öte berinin listesini çıkardı, öfkesi yatışmadı. Gemi resmi çizdi, çiçek çizdi, öfkesi son bulmadı.

İmza için elindeki kâğıtları uzatıp duran müracaatçıya:

— Dur be adam! diye bağırdı sonunda. Patlamadın ya!

«— İşte böyledir bu millet» diye söylendi içinden. «Biz onun işinin vaktinde görülmemesinin azabını duyuyoruz, o kalkmış bizi sıkboğaz ediyor!»

Sıradan bir memur değil, yüreği vatandaşla hizmet aşkıyla tutuşan bir servis şefi olduğunu davranışlarıyla anlatıyordu ona.

Zile bastı, gelen odacıya okkalı bir kahve getirmesini söyledikten sonra vatandaşın elindeki evrakı aldı, telefonu açıp oaktandır yüzünü görmediği bir dostuyla konuşmaya daldı.

Şefin imzasını koparan vatandaş, müdür yardımcısının masasına sokulduğunda:

— Saat tutup gördünüz ya, bir imza tam onbeş dakikada atıldı, diyor müdür yardımcısı yanındaki ziyaretçisine.

Sonra elindeki evrakla karşısına dikilen vatandaş gösterip devam etti:

— Şu adamcağız bir dakikalık işini bir günde tamamlayamazsa, devlet dairelerinden nasıl şikâyetçi olmaz?

Arkadaşından cevap beklerken elini uzatıp, yorgun yüzüne mutlu bir tebessüm yayılan adamın evrakını aldı.

— Haklı değil miyim? Bunca insana devlet için para veriyor? Vatandaş bin bir sıkıntı ile beklerken, devlet malı telefonda onunla bununla sohbet etsinler diye mi?

— Haklısın, dedi arkadaş.

— Hem bunu yapan sıradan biri olsa, insan bu kadar üzülmez. Eh, dersin, ne yapın aklı ermiyor. Bu bir şef yahu... Görevinin önemini herkesten daha iyi bilmesi gereken biri...

Evraka bir göz atıp, arkadaşına sordu:

— Kahve içer misin?

— Yok, sağol.

— Buraya kadar gelip de bir şey içmeden gitmek olmaz. Ayran getir-tirim istersen.

Cevap beklemeden bastı zile:

— Oğlum, bize şuradan iki ayran alıp gel bakalım.

Yeniden evirip çevirdi evrakı. Vatandaş bekletmeye gönüllü razı oluyordu ama, şefle bir müdür yardımcısının arasında bir rahatlık, bir umursamazlık farkı olmaydı. Servis şefinin onbeş dakikada attığı bir imzayı, müdür yardımcısı yarım saatte atmazdı. Gerçi bunun kendi için pek önemi yoktu ama, şıp diye imzayı çaktı mı, diğerleri tefe koyarlardı adamı. Vatandaşın beklemesinin suçu kendinin değildi. Şef elini çabuk tutsaydı da imzayı bir dakikada atsaydı, kendi masasında çok çok beş dakika beklerdi vatandaş.

Ayranları içtiler, masanın üstündeki evrakı kenara çekip, çocukluk anılarına geçtiler.

Vatandaş, müdüre ayrılan camlı bölmeye girdiği zaman, sinirinden tırnaklarını kemiriyordu müdür. Odacıdan müdür yardımcısına kadar herkesin müracaatçıya çıkardıkları güçlükleri görmüştü. Memurlarının kaytarmalarına tahammülü yoktu. Ama, haklı insanların pısrırlıklarına da tahammülü yoktu. Vatandaş susmamalıydı. Yasaların kendine tanıdığı korkusuzlukla hakkını aramalıydı. Suç sadece kendi arkadaşlarında olsa, yapacağını bilirdi. Hepsini karşısına diker:

«— Devletten hangi yüzle para alıyorsunuz arkadaşlar?» derdi. «Hangi emelinizin karşılığını alıyorsunuz? Ve çocukluğunun nafakası elinden vergi olarak alınıp, sizlere maaş olarak ödenen vatandaşları çıkardığınız güçlüklerden utanmıyor musunuz?»

Fakat suç ortaklaşaydı. Şu müracaatçı da suç ortaklarından biriydi işte. Onların mesal dışı oyalanmalarına göz yummuş, devletin zarar etmesine sebep olmuştu! Eğer hakkını arasaydı kimse kaytarmazdı, devlet de zarara uğramazdı!

Sinirden titreyen elleriyle vatandaşın uzattığı evrakı önüne çekti. İşine yürekten bağlı her insan gibi, masasını düzenledi, çekmecelerini yerleştirdi, bir şeyler aradı, bulamayınca vatandaş:

— Silginiz var mı? diye sordu.

Adamcağız umutla ceplerini aradı, bulduğu leblebi kadar silgiyi müdüre uzattı. Kimbilir, belki maamelede gözüne ilişen bir yanlışlı düzeltmekte müdür.

Silgiyi aldı, dirseklerinin altındaki gazetenin bulmacasındaki yanlışlı sildi, yerine başka bir harf ekledi, sonra telefonu açtı:

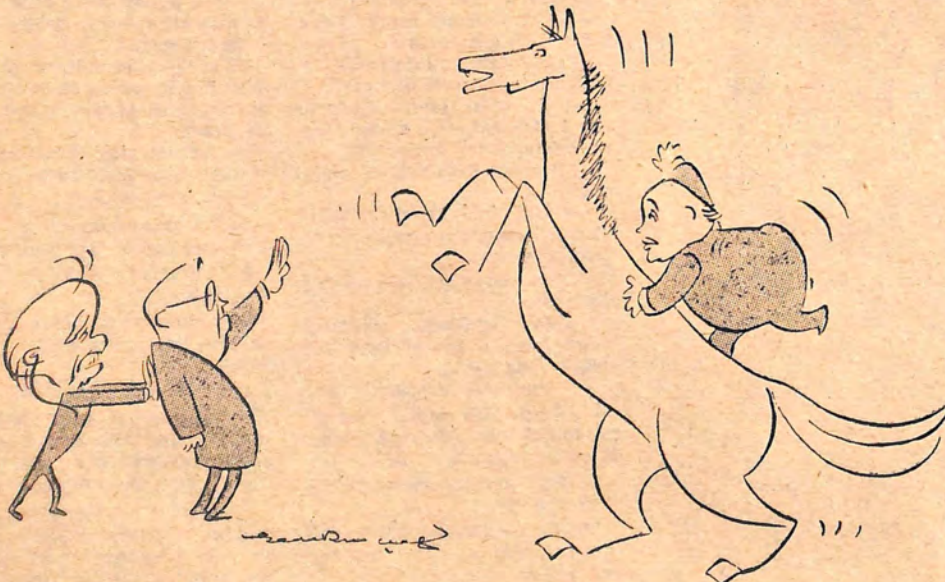
— Doğrusunu buldum şeker kızım; dokuzun doğrusu «Çilâl» değil, «Cibali» olacak, dedi.

Telefonu kapattı, saatine baktı, şapkasını eline alıp çıktı.

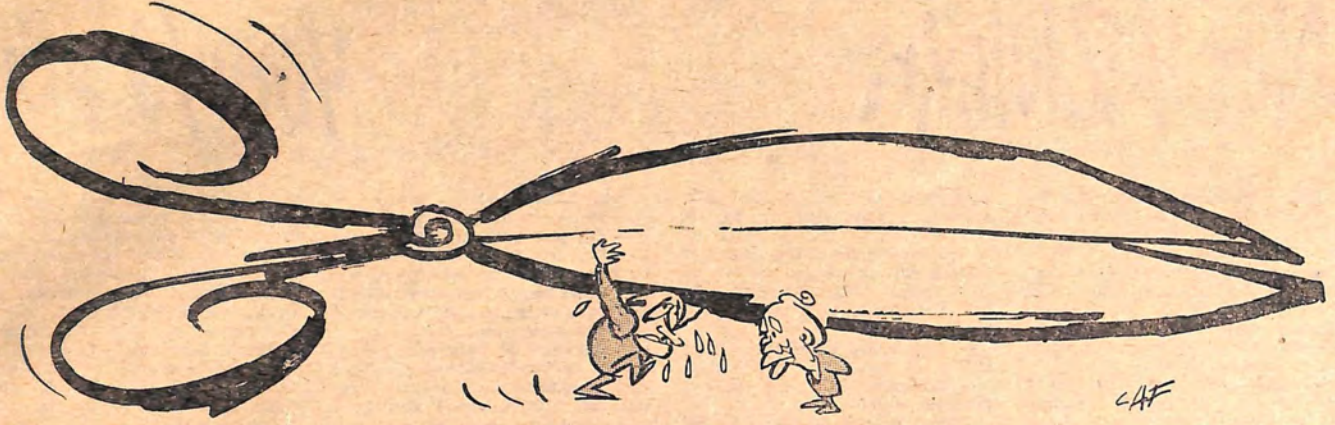
Müdürün ardından odaya giren odacı:

— Şincik git, yarın zabahtan gel, dedi. Gördün, mesayı biteli on dakika oluyo!

Vedat SAYGEL

İnönü — At, senin.. Bayar, benim!..

Demirel — Büyük bir tesisi açmaya gidiyorum Paşam!..

Buyurun İstanbul'a!..

(İstanbul'a turist akını devam ediyor. — Gazeteler —)

Gelin.. Geçsin bu kriz.. Bize getirin döviz..
Cenneti görmek için; hemen aşın dağ, deniz!..
Asla ayırdetmeyiz Rus, İtalyan, İngiliz..
Kapılarımız açık Macar'a, İspanyol'a!..
Buyurun İstanbul'a!..

Gümrüktür ilk merhale: Sıraya girin hele..
Sayın memur bey alsın valizinizi ele..
Didiklesin rasgele.. Etmeyin pek acele..
Akşam vakti son verir sabahki kontrole!..
Buyurun İstanbul'a!..

Hoştur burası, evet... Cennet, ama ne cennet:
Sakın çukura düşme.. Bozuk yolda dikkat et!..
Yankesiciler vurur ceplerinize jilet..
Böyle cenneti görmek nasip olmaz her kula!..
Buyurun İstanbul'a!..

Hacı Hürevli kadın sizi yolda kucaklar:
Paranızı araklar.. Hemen kilota saklar!..
Pis, karanlık sokaklar.. Otobüssüz duraklar..
Bunları göze alıp, durmadan çıkın yola..
Buyurun İstanbul'a!..

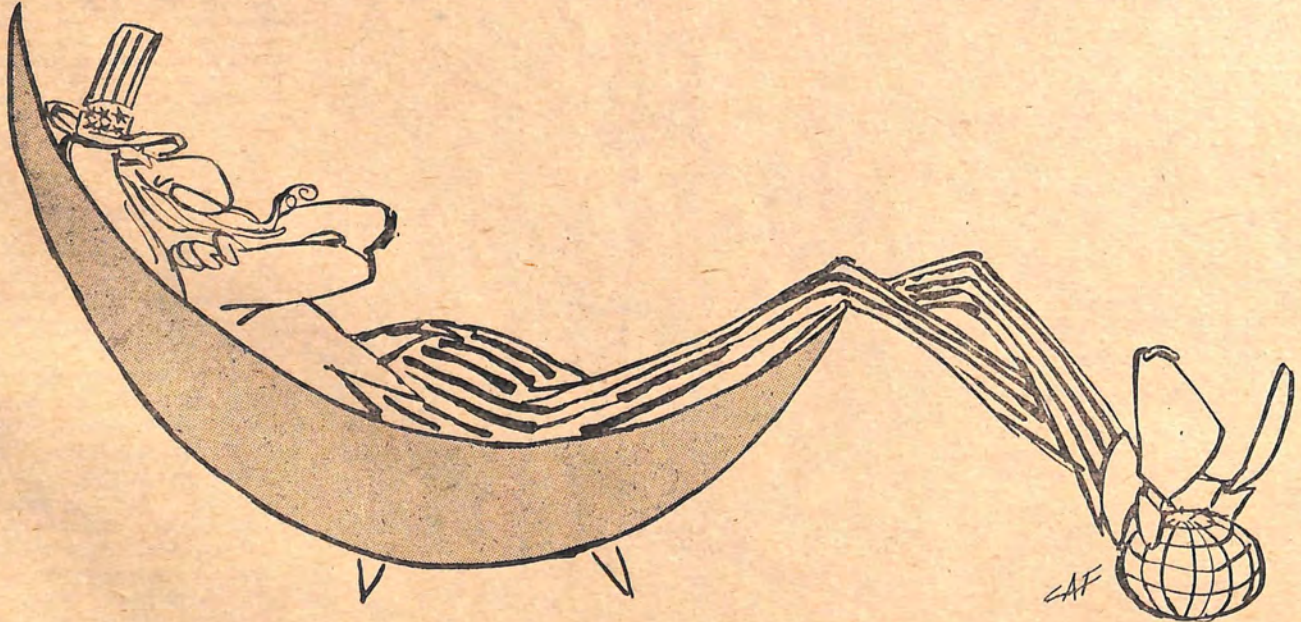
Sonra efendim; otel: Bir kişi tam yüz papel..
«Turistik tarife» dir.. Kimse olamaz engel..
Kimse atamaz çengel.. Ye bu kazağı, yan gel:
Faturayı ödersin gözlerin dola dola!..
Buyurun İstanbul'a!..

Sabah: Güm güm.. Ne bu ses? Fırlar yataktan herkes..
Sopayla halı döver pencerede bir teres..
Belediye ne gezer!.. Tozdan alınmaz nefes..
Sesi duyup kaçmayın.. Bu, bizde eski belâ!..
Buyurun İstanbul'a!..

Gelir sizin bitliler gece parklarda yatar..
Kimisi afyon yutar.. Polise kafa tutar..
Kimisi borca batar.. Kimisi kadın satar!..
Genç, yaşlı, zengin, züğürt.. Verin burada mola..
Buyurun İstanbul'a!..

Bu, önemlidir gayet: Sıkışan varsa şayet,
Arasa da bulamaz girecek bir tuvalet..
«— Aman, bir ayakyolu!..» Su koyverir nihayet:
Paça, etek ıslanır; koşarken sağa, sola!..
Buyurun İstanbul'a..
Buyurun İstanbul'aaa!..

Necdet Rüştü EFE

Yazısız

Nur Yüzlülerin

Muzaffer İZGÜ

Yürüyüşü

BİZDE âdetir... Daha doğrusu âdetmiş. Ancak ben bu âdeti, dayım rahmetli olduktan sonra öğrenebildim...

Dayımın öldüğünün yedinci günü, bizim evde tencereler kaynamaya başladı. Zavallının bizden başka kimsesi olmadığı için bu görev bize düşmüştü. Öğleye doğru peder beni karşısına alarak:

— Hadi oğlum, dedi, git yemek yiyecek adam bul gel! Ama adamları seçerken dikkatli ol ha, garip olsun, fakir olsun, en mühiml nur yüzlü olsun! En iyisi sen Ulucami'nin oraya git!

Arkamdan bağırdı:

— Orada nur yüzlü bulamazsan, Kale Kapısı'na uğra, Yağ Cami'nin oraya uğra. Ulan bir işler karıştırıp gelme ha!

Yola düştüm... Tam Karasoku'nun orada Mehmet âbimle karşılaştım.

— Nereye? dedi.

— Yedi yemeğine adam toplama ya, dedim.

— Şanlı şerefli dayıma!

— Evet...

Bizim âbinin maşallahı vardır, yarım iş gördüreceksin misin, derhal bizim âbiye havale et! En olacak işi bile yarım bıraksın, gelsin. Zaten bu yüzden tam altı hanım almadı mı? Tüm evlilikleri yarımır. Alır yeni hanımı, daha aradan altı ay geçmez ki, başlar konuşmaya:

— Hanım, senin izin tezkeresini Bakanlık tasdik etmiş, yoldaymış, der.

Üç ay sonra da, tezkerenin tebellüğü kendinde kalmak üzere hanıma süresiz izin...

Neyse, düştük Mehmet âbimle yola... Vardık Kale Kapısı'nın oraya... Âbim, Taşköprü'nün yanında dolaşan garibanlara:

— Gelin bakalım buraya! deyince, ben âbimden biraz daha akıllı olduğum için:

— Aman âbi, dedim, pederin tenbihi var, nur yüzlü olacak!

— Ulan, dedi, yüz yüzdür, nurlusu da nasıl olur?

— Vallahi bilmem ki...

— Sen bana bırak!

Oradan bir yığın adam takıldı aradımıza. Âbimle ben önde, bir yığın adam aradımızda, Âbidin Paşa Caddesinden yürüyoruz... Gelen geçen soruyor:

— Hayrola, ne var?

— Hiç, diyor âbim, yedi yemeği var da, buyurun!

— Allah rahmet eylesin!

Mırlanıyorlar:

— Şu giden insan çokluğuna bak!.. Kimbilir ne yemekler vardır, ne yemekler, turfandalar, tatlılar, baklavalar...

Âbim dersiniz, sanki Napolyon mübarek, zaferi kazanmış, ordusunu ardına katmış, dönüyor Paris'e... Evde üç tencere yemek varmış, ne umurunda?...

— Yahu âbi, dedim, şu aradımıza bir baksana!

— İyi ya, dedi, rahmetli dayıma az bile!

Oysa ki dayıcığım sefalet içerisinde ölmüş, bu sefaleti yüzünden de, bir damlacık olsun sevap işleyememişti hayatında...

Yürüyoruz... Bakıyorum, kalabalığı gören katılıyor... Ölen kişinin çok zengin bir kişi olduğunu duyan berber çırağının, demirci çırağının, marangoz çırağının, seyyar satıcıların tümü aradımızda... Hele Siptilli'den geçerken olanlar oldu Bir ardıma baktım ki, kalaba-

ğın bir ucu burada, bir ucu sokak-
ğın öbür başında. Belki var 300-500
kişi...

— Yahu âbi bir ardına bak!

Aldık yine cevabımızı:

— Ardına değil, daima ileriye
bak! Yahu millet açsa ben ne yapayım?

— Ama açları biz doyuracak değiliz ya!

— Yürümene bak, yiyen yer, yi-

yemeyen aç kalır.

Ardıma baktım, içlerinde kravat-

lı, düzgün giyinmiş adamlar bile var.

— Âbi, dedim, içlerinde kravatlı-

lar da var!

— Onlar dargelirli memurlardır...

Tam sebze hal'ine yaklaşmıştık ki,

bir polis karşımıza dikildi:

— Vilayetten izniniz var mı? diye

sordu.

— Ne izni? dedi âbim.

— Sessiz yürüyüş veya miting izni.

— Arkadaş, açsan sen de yürü!

dedim.

Kafle haliyle durdu. Durdu ama,

polise öyle bir kızgın kızgın baki-

yorlar ki, yanı ya âbim yürüse, po-

lis molis dinlemeyip yürüyüşe de-

vam edecekler... Polis:

— Gizli açlığı mı protesto ediyor-

sunuz? deyince, âbim:

— Yemek veriyoruz, yemek, dedi.

— Ne yemeği?

— Bir hafta önce dayım öldü de...

— Ha, sevap olsun diye?...

Âbim, dolu dolu:

— Allah kabul ederse, dedi.

— Zengin miydi dayınız?

Atmak âbime vergili:

— Ühüü, dedi, beşbin dönüm top-

rak, dört iş hanı, 38 dükkân, altı

bağ, iki çırçır, üç yağ fabrikası...

Polis kararsız:

— Ev yakın mı? diye sordu.

— Eh, pek uzak sayılmaz.

— Ee, dedi polis kendi kendine, bu kadar topluluğa bir polis gerek, ben yemek yesem bile, resmî olarak yemiş olacağım için vazifeyi sui-istimal olmasa gerek...

— Buyurun! dedi âbim.

Polis de katıldı kalabalığa... Ben, boyuna babamı düşünüyorum. Zavallı, bu kadar kalabalığı gördükten sonra, ona da gelecek hafta tam bugün yedi yemeği gerekecek...

— Âbi, dedim, bâri şurdan dört beş kilo helva alalım!

— Vallahi bende sadece 160 kuruş para var, dedi. Hem yürü ulan, bu kadar adama, değil dört beş kilo helva, 45 kilo helva bile yetmez!

— Âbi gel şu Bitpazarının içinden geçmeyelim!

— Niye?

— Niyesi var mı? Aradımıza bir bu kadar adam daha katmayalım da ondan...

— Yürü ulan, zaten oldu olacak! Girdik mi Bitpazarı'na...

Ardımız sıra tüm Bitpazarı boşandı... Yâni ya adamların hakları da var, âdet öyle bir âdet ki, gelenlere hem yemek yedireceksin, hem de yemekten sonra, çıkarıp herbirinin avucuna Allah ne verdiyse üç beş kuruş diş kirası bırakacaksın...

Ara sokaktan tekrar caddeye çıkar çıkmaz, nereden çıktılar, nasıl çıktılar, kim haber verdi bilinmez, bir yığın toplu polisi, iki de itfaiye arabası ile karşılaştık... Daha bize bir şey sormadan, cipin hoparlörü ötmeye başladı:

— Sevgili vatandaşlar, muhterem

vatandaşlar, sizleri sevgi, saygı ve göğüs dolusu muhabbetle kucaklarım... Yürüyüşünüz, mitinginiz izinsizdir... Tahriklere kapılmayın... Şayet davanızın çözülmesini istiyorsanız, bunları meşru yollardan isteyin... Bu bir kanun işidir, bu bir hükümet işidir... Aramızdan bir temsil heyeti seçin, söz veriyorum, vali bey bu heyetle görüşecek, davanızı halletmeye çalışacak. Ama şimdi siz, sessiz sessiz derhal dağılın!

Zıppıktının biri:

— Aç acınâ dünyanın yolunu tep-tik, açız, çekilin yolumuzdan! diye bağırmasın mı?

Vur işte bu demirci çırağının ağzına...

Hoparlör yine konuştu:

— Arkadaşlar, ama açlık meselesi böyle halledilemez ki...

Âbim:

— Sakın sesini çıkarma ha! dedi.

— Deli miyim yahu? dedim.

Biri daha bağırdı:

— Hem hakkımız, hem de sevaptır...

Hele biri:

— Yürüyün arkadaşlar, dolmalar, köfteler soğuyacak! diye bağırınca ortaklık birden ana baba gününe döndü... Bu arada ne polis durdu, ne de itfaiye... Milletin yarısı bir tarafa kaçtı, diğer yarısı bir tarafa. Âbim, çevresinde kalan yirmi kişiye:

— Koşun aradım sıra! diye bağırdı.

Tıknefes vardık eve... Yirmi kişi de aradımızda tabii... Peder, yirmi kişiyi görünce, beni bir kenara çekip: — Ulan ocağı batasaca, dedi, gördün evde üç tencere yemek kaynadığını. İrgat kazanı mı kurduk ki, ardına yirmi kişi taktın da geldin, hay salak oğlan hay!...

— Vallahi baba sen şükret itfaiyeye, dedim, şayet itfaiye olmasaydı irgat kazanı bile zor doyururdu...

Duyduğumuza göre o bizim sessiz yürüyüş hâlâ söylenir dururmuş Bitpazarı'nda, Siptilli'de, Kale Kapısında... Derlermiş ki:

— Efendim bakmayın olanlar oldu işte... Yoksa o günü öyle bir yemek yiyecekmişiz, öyle bir yemek yiyecekmişiz ki, tam otuz altı çeşit yemek, onsekiz çeşit tatlı varmış... Sonra efendim, her birimize yüzler lira para vereceklermiş... Kısmet kardeşim, Allah kısmet etmemiş bile kere!...

Muzaffer İZGÜ

✱

Bir iflâs olayı

Dünyanın yuvarlak değil, düz olduğunu savunmak için kurulan «Dünya Düz'dür Cemiyeti» iflâsa doğru gidiyor-muş.

Verilen haberlere bakılırsa bu iflâsın nedeni, düz sandıkları dünyanın yuvarlaklığının, belgelerle kanıtlanmış olmasımı.

Bize sorarsanız gerçekleri gizlemeye için sığınmış bir bahanedir bu. İflâsın asıl nedeni, dünyanın ne düz, ne dörtköşe oluşu... Cemiyetin, ismini taşıdığı dünya gibi paraya hasret kalışı!...

Yazısız

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Beyoğlu'na can kurban!..

JSTANBUL sohbetlerinde duyulan en beylik sözlerden biri şudur:

— Beyoğlu geçilmez oldu!
Hanımlarımızın anlata anlata bitiremedikleri öcü hikâyelerine göre şehrin bu en kalabalık caddesi bir çeşit cinsi sırat köprüsü, geçilmesi hemen hemen imkânsız bir tasallut cehennemi ve itlik pazarıdır.

Üstelik bazı hatun kişilerinin konuyu genelleştirerek bu iddialardan Türkiye'nin durumuyla ilgili sonuçlar çıkarmaya kalkıyorlar.

Daha geçen gün her halde yaşlıca bir hanımımız basının okuyucu şikâyetlerine ayrılmış sütunlarından birinde feryat ediyordu:

— Beyoğlu'na bakın, milletimizin ne kadar ahlâksızlık içine düştüğünü anlarsınız! Benim genç kızlığında İstanbul efendiliği diye bir şey vardı. Bugün dünyanın hiçbir yerinde görülme-yen şeyler oluyor bu şehirde. Türkiye'nin kurtuluşundan ümit kesmemek elde mi?... Falan filân...

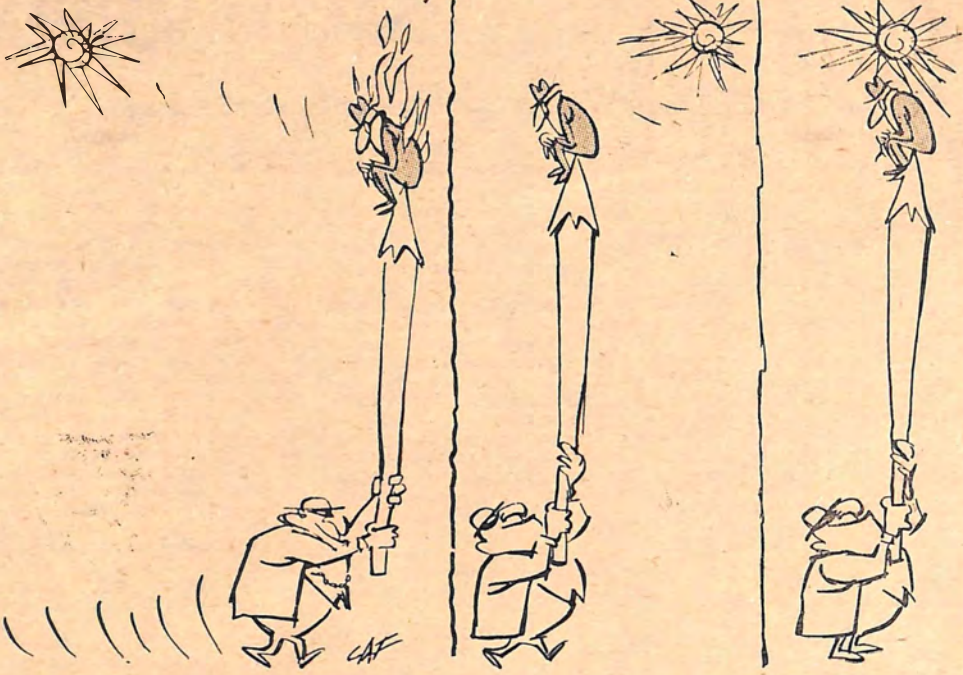
Nerede olursa olsun, lâf atmanın, çindik atmanın, ya da o türlü herhangi bir başka edepsizliğin savunmasını yapacak değilim. Ama her şikâyet kendi ölçülerinde kalınlı. Başka tür-lüsü de kafadan atmak olur.

Bir kere, bundan diyelim elli yıl önce İstanbul'un bir efendilik cenneti olduğunu sananlar o çağın sosyal hayatını anlatan kitap-lardan birini okumalı. Öyle ağır, bilimsel falan değil; söz ge-limi Ulunay'ın «Sayılı Fırtınalar» adlı kitabını.

Rahmetli Ulunay orada kendi zevkince pek beğendiği olayları sıralarken şehrin çeşitli kopuk-larının bütün marifetlerini de tatlı tatlı anlatır. Bugün Beyo-ğ-lu'daki —çoğu çoluk çocuk— a-matör bıçkınların münasibetsizlikleri yüzünden dehşet içinde ka-lan hanımlarımız kendilerini o çağın profesyonelleri arasında bulsalar ne biçim feryatlar kopar-ırlar acaba?

Günümüzde böyle şeylerin «dünyanın hiçbir yerinde» görül-medigi iddiasına gelince... Dün-yanın her yeri bilinmeden böyle lâf nasıl edilir?

Gerçek aşında o iddianın tam tersi. Bugün bir çılgınlık çağı yaşamakta olan dünyada her tür-lü azgınlığın görülmediği yer yok gibi. Avrupa ülkelerine, Rusya'ya, Afrika'ya, Asya'ya, Güney ve Ku-zey Amerika'ya bakın: bir sürü taşkınlıkların yanı sıra Beyoğlu

Pahalılık, sıcaklar yüzündenmiş. — Gazeteler —

sarkıntılıklarının da daniskasını görürsünüz.

Dünyanın en büyük, en zengin, en önemli kültür merkezlerinden New-York'ta birtakım polis memurları aylardanberi ne yapmak-talar, biliyor musunuz: kadın kılı-ğına girip sokaklarda ırz düş-mamı avına çıkmaktalar.

Evet, filmlerde gangsterlerle aslanlar gibi boğuşmalarını hay-ran hayran seyrettiğimiz bu yüğ-ler şimdi takip takıştırıp, sürüp sürüşürüp, başlarına lepiska pe-rukalarını oturtup gözlerine sür-me çektiikten sonra kırta kırta kaldırım arşınıyorlar. Tâ ki az-gınlıktan gözü pek teferruat far-ketmez olmuş bir manyak üstle-rine atılsın da, «Yedim seni!» di-ye herifin ensesine bineler...

Bendenizin bulunduğu yer gayet sakin, gayet cici, gayet akıllı uslu bir üniversite şehirciği. İst-atistiklere göre en az suç işle-nen yerlerden biri. Öyleyken İo-wa City Emniyet Müdürlüğünün resmen bastırıp kadınlara kızla-ra dağıttığı bir broşürün başlığı aynen şöyle:

«HAYKIRIN! HAYKIRIN! HAY-KIRIN! Saldırıya uğramak, soy-ulmak, katledilmek istemeyen kadınların uymaları gereken nok-talar.»

Öğütlerinden bazılarını aşağıya aktardığım bu önemli eserden bende bir kaç tane var. Mübalâ-ğa ettiğimden şüphelenen ya da emniyetli yaşamak için yararlan-

mak isteyen hanımlarımıza tak-dime hazırım.

— Evinizin çevresinde veya ar-ka bahçesinde erkekleri heyecan-landırabilecek kılıklarda dolaş-mayın.

— Çamaşır ipine külot ve süt-yen asmayın.

— Kapı çalınca «Kim o?» di-ye seslenin, gelenin hüviyetini i-yice anlamadıkça zinhar açma-yın.

— Telefon edenlere de sakın adınızı vermeyin, önce ısrarla on-lardan hüviyet ispatı isteyin.

— Telefon edenlere evde yalnız olduğunuzu hiçbir zaman söyle-meyin.

— Hele kocanız yolculuktaysa bunu telefonda hiç ama hiç kim-seye açıklamayın. Soran olursa «Biraz işi var, az önce yanımday-dı» deyin.

— Hiçbir yabancıya yakınlık göstermemeyi, kimseden şeker almayı çocuklarınıza iyice öğ-retin.

— Otomobil kullanıyorsanız, arabanızı girmeden önce arka tarafa kimsenin saklanmış olup olmadığını dikkatle kontrol edin.

— Otomobille yolda giderken kapıları kilitleyin, pencereleri sı-kıca kapayın, hava için yalnız kelebek camını aralayın.

— Yine otomobille giderken yol kenarında herhangi bir sebeple yardıma muhtaç gibi duran bir kimse görürseniz sakın yavaşla-mayın, hemen gaza basıp uzakla-şın.

— Sokakta yaya giderken ağaç-ların yakınından geçmeyin. Loş bir sokaktan geçmek zorunda ka-lırsanız yolun tam ortasından gi-din.

— Kendinize çok güvenir gibi yürüyün.

— Yanınızda her zaman bir el feneri ve çok uzaktan duyulabi-lecek kadar güçlü bir düdük bu-lundurun.

— Peşnizden birinin geldiğini hissederseniz hemen bir evin ka-pısını çalın.

— Koşmak zorunda kalırsanız topuklu ayakkabılarınızı çıkarın ve bunları silâh gibi kullanmak üzere elinizde tutun.

— Yanınızda bir otomobil du-rur gibi olursa hemen en yakın evin kapısına doğru yürüyün. A-rabanın kapısı açılırsa içinde ki-min olduğunu anlamak için bek-lemeden kaçmaya başlayın. Ava-zınız çıktığı kadar tekrar tekrar çığlıklar atarak koşun. Haykırın, haykırın!

«Timarhanecinin gözü körol-sun» lâfı tam böyle durumlar i-çindir işte. Hanımlarımız ne der-ler bilmem ama, ben kadın ol-saydım bu öğütlere uyararak yaşa-maktansa birkaç sataşmaya se-ve seve katlamırdım.

Ve Beyoğlu'nda birkaç kişinin lâf atmalarıyla, Türkiye'nin gelece-ğinden o sebeple ümit kesmeyi aklımdan bile geçirmezdim.

Refik ERDURAN

Para darlığı had safhaya gelmiştir. — Gazeteler —

Dantelli mendil RIFAT ILGAZ

TREN Florya'dan kalktığı zaman pantolonunun üstüne salıverdiğim gömleğin eteği, trenin kapısına sıkışmıştı. İstasyonda kalan yüzlerce kişiye bakarak yine de şanslı sayılmıyordum. Yeşilköy'de yeniden kapı açıldığı zaman yalnız gömleğimin eteği girebilmişti içeri. Ne inen, ne binen!

Ortalığın serinlemesi gereken saatlerdeydi ama, yanıyordu ortalık... Bütün pencereler açık olduğu halde terden alınlar, enselere yapışmış saçların bir tek teli bile kıpırdamıyordu. Hava bile kirlene kirlene yapışmış kalmıştı ellerimize. Ne oksijen, ne azot... Yalnız bir mazot kokusu geliyordu derinden derine... Küçükçekmece'nin bol sirkeli çoban salatalarının soğan kokuları, cacıkların sarımsak kokularıyla karmakarışık bir rakı kokusu... Burunlarımızın direklerini zorlaya zorlaya demirlenip kalmıştı havada.

Ayaklarımdan birini yere basacak kadar yer bulabilmişim. Bu da bir başarı sayılırdı benim için. İki ayağı havada kalan çok yolcular olabiliyordu.

Köşede pencerenin önünde tatlı bir uyku çeken altmışlık, altmışbeşlik ihtiyarcığı bayağı kıskanmaya başlamıştı. Nerden binmiş, ne çabuk da böyle ikinci dönem uykuya geçmişti. Alt dudak, her soluk alışta yarı aralık ağzından içeri giriyor, her soluk verişte dışarı devriliyordu. Havayı nereden bulup soluuma nasıl geçiyordu, şaşılacak şeydi! Mayosunu bir havluya sarmış sarmalamış yancağına koymuştu. Oysa bunları kaldırıp kucağına alsaydı, şu ayakta dikilen kadın çocuğunu oraya rahatça oturatabilirdi. Bu kadar yayılmasa da biraz toplansa belki kadın da oturur, çocuğunu da kucağına alırdı rahatça. Tam tepesinde daha gençten bir kadın, kıyılarında dantelli beyaz bir mendille göz çukurlarına dolan terleri siliyordu. Mendil ancak saç bitimlerine kadar uzanıyordu, biraz da alından, burunun üzerinde gezindikten sonra manikürlü parmaklar arasında sıkı-

lıyordu. Yanaklar, boyalı olduğu için yararlanamıyordu bu dantelli mendilden!

İhtiyarcık istasyonlardaki düdük seslerine bile boşverip habire uuyuyordu. Alt dudak gidişini gelişini durdurmuş, üst dudakın içine girip kitlenmişti sıkı sıkı... Bu gidiş gelişlerin yerini bir horultudur almıştı hafiften... Ta ilerde oturan yirmilik, yirmibeşlik kadın benimle birlikte bu ihtiyarcığı izliyordu. Yanındaki kocasından, hayır pek kocaya benzemiyordu, plajlık arkasından kaçırdığı bakışlarla adamın iliklenmemiş iki düğmesini denetliyordu. Her halde trenye yetişememek korkusuyla ilikleyecek zaman bulamadığından olacaktı ihtiyarcın bu dalgınlığı... Belki bir dalgınlık da değildi bu, bir umursamazlık da olabiliyordu. Bir dükkânın, içinde satışı elverişli malı bulunmadığı zaman hiç önemli değildi kitli, ya da açık kalışı...

Ama ya bu parmaktaki yüzük ne oluyordu? Ölü bir hanımın anısı olarak mı taşınyordu? Akşam eve dönünce yolunu bekleyen bir hatunçuğun bulunduğu da işaret sayılmaz mıydı? Öyleyse neden plaja yalnız gelmişti ya? Neden emektar karısını da getirmemişti? Florya'nın kumları romantizmalarına iyi gelmez miydi acaba? Çenesi düşük emekli kocasını başından savmak için, nereye gidersen git, beni rahat bırak da, diyebilecek kadar filozof bir hatuncuk muydu yoksa? Bikiyi mayoluları dikizlemesine göz yumacak kadar pişkin, güngörmüş hanımlardan biri de olabiliyordu. Hani, kocasının kızlar üzerine düzenlediği öyküleri katıla katıla dinleyebilecek o pişkin saraylılardan...

Ama ihtiyarcık başını geriye atmış habire horluyordu. Dur efendi, yastığın kaymış, diyecek karısı da yoktu yanında zavallının! Kişi, bu yaşa dayanınca ne olursa olsun yanında bir gözcü gezdirmek zorunluluğundaydı demek! Bu gerçek, bir daha anlaşılmış oluyordu işte!

Düdük yeniden çalmıştı, Yedikule'den tren kalkarken... Birden başını ileri geri oynatmıştı; yoksa burda mı inecekti ihtiyarcık? İhtiyarcılar, uykularının arasında bile günlük plânlarını uygulamasını bilirlerdi. Hayır, Sirkeci'ye kadar gidecek olmalıydı. Bir ara uyandırmayı düşünmüştüm ama, uyanınca yüzüme ters ters bakıp, rahatsız mı ettik, diyebilirdi. Kaşlarından, ters bir ihtiyara da benzemiyor değildi hani. Banyo üzerine çektiği uyku beynine vurabilir, bana ağzına gelene söyleyebilirdi. Adam sen de, dedim içimden, uyuşun Sirkeci'ye kadar... Eğer istasyonu kaçırıyorsa, atlar bir arabaya gersin geri dönerdi. Nasıl olsa beş on lirayı çıkarırmıştı bugün gözden, plaj masrafı olarak... Hamama giren terlerdi! Hamama girmeden de sıpır sıpır terliyordu insan. Yedikule'den Sirkeci'ye kadar çekilen uyku da birkaç liradan çok daha değerliydi bu sıcakta.

Dantelli mendilin sahibi bayan da boncuk boncuk terliyordu boyuna. Yerimi, iki çocuklu bayana mı vermiyordim, yoksa bu dantelli mendiliye mi? Çocuklusuna versem, bir teşekkülle hesap kesilir biterdi alışverişimiz oracıkta... Ama bu dantelliye yerime buyur etsem, öykünün sonu uzar da uzardı. Şöyle bir bakımla alıcı gözle, değer miydi öyküyü uzatmaya?... Yok hayır! Onun yarı buçuk güzelliği, çocuklu kadını ayakta daha çok bekletmeye hiç değmezdi! Hem sıkılgan, ürkek bir bayandı o otuzbeşlik, dantel mendilli kadın. Çok yorabilirdi beni, vaktimi boşuna harcatırdı!

Tam çocuklu kadına yer vermeyi düşünürken birden buyur edecek bir yerim olmadığını anlayıvermişim! Ayağımın ikisini birden yere basmam, kendimi bir yer sahibi olmuş saymamdan ileri geliyordu. Güldüm kendi kendime.

İşte bu sırada alnını öfkeyle kuruyan otuzbeşlik bayan, birden elindeki mendili düşürürmüştü mi? Hem de nereye? İhtiyarcın aceleyle

iliklenmeyen iki pantolon düğmesinin tam üstüne!

Başka bir kadın olsa eğilir, bir pardon çekerek alabilirdi ama, bu otuzbeşlik bayanda nerede o yüreklilik! Hiç aldanmamışım az önceki yorumlarımda. Sıkılgandı gerçekten, bir geyik kadar da ürkekti. Olanın bitenin gözünden kaçmadığını da biliyordu üstelik... Bu bakımdan belki biraz rahattı... Şimdi bütün çabası, bu mendille kendisinin hiçbir ilişkisi olmadığını belirtmekti çevresindekilere... Çantasını ustaca açtı, dantelli mendilin bir yenisini çıkardı!

Gözgöze gelmemem için de hiften bir dönüş yapmıştı. Korkuyordu benden. Mendilini, ihtiyarcın apış arasından alıp, buyrun, diye uzatacağımı düşünerek!

İhtiyarcığın karşısında oturan çift, birbirlerine adamakıllı sokuldukları için olanın bitenin pek farkına varmamışlardı. Oysa kızın gözleri tam ihtiyardan yana dönmüştü. Neden sonra mendili o biçimsiz yerde görünce, oraya nereden gelebileceğini erkeğine sordu. Delikanlı, kafasının kızıdan da işlek olduğunu belirtmek için, başını kaldırıp baktı yukarıya. Hayır, hayır dikilen kadından elinden düşmemişti mendil... Onun elindeydi işte! Olsa olsa karısının mendilindiği bu! Kocasının orasından unutmış olacaktı sabahleyin! Hay Allah! Ne de dalgın kadınlar vardı! Güllüyordular katıla katıla... Daha da başka şeyler düşünecek durumda değillerdi, gençti ikisi de...

İhtiyarcık Kumkapı'ya doğru açtı gözlerini. Neredeydi, diye tenekelerden, balıkçı lokantalarından kerteriz etmek için çevirdi başını pencereden yana. Sirkeci'ye yaklaşıldığını anlayınca güldü yüzü. Birden uykulu gözleri, pantolonunun önüne ilişivermişti! Bak tersleşti! Yine gömleğinin ucu çıkmıştı pantolonunun orasından!... Kocaman ellerini, birden kapattı önüne, ustaca içeri dayandı görünenleri! Üstünden de iki çözükle düğmeyi ilikleyiverdi becerikli parmaklarıyla!

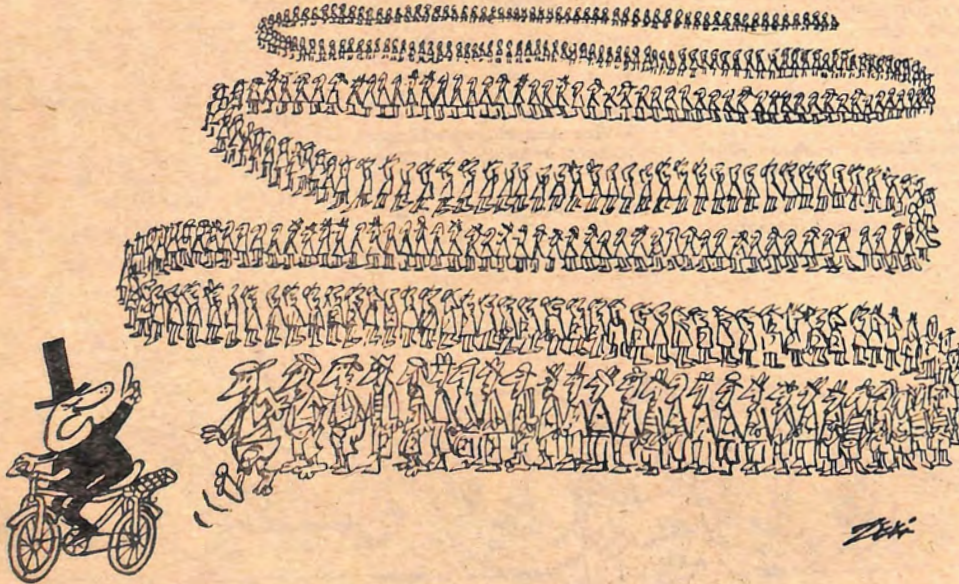
İçerde kalmıştı dantelli mendil... Daha bir süre de kalacağı benziyordu... İhtiyarcık trenden inince, Sirkeci'den bir otomobile atlayacak, doğru evinin kapısının önünde inecekti... Bu sıcakta adım atacak hal mi kalmıştı kimsede... Hanım, diye seslenecekti kapıdan içeri girer girmez, getir terliklerimi! Terliklerle birlikte pijamalar da gelecekti önüne. Hemen soyunup dökünecekti oflala pufllaya... Belki de hanımı, yarım olsun diye, asılacaktı paçasından pantolonun... Pantolon hanımın elinde kalmıcaaa... Bir mendil... Kıyılarında dantelli bir mendil, hem de esans kokan, ter kokan bir genç kadın mendili, hoopp önüne düşürecekti!... Ha ha ha ha haay!... Kıyamet de kopacaktı o zaman!...

Ben, olanı biteni gözümün önüne getiriyor, katıla katıla güllüyordum! Baktım ki, ikinci dantelli mendille saçlarının diplerindeki teri kurulayan, birinci dantelli mendilin sahibi olan bayan da güllüyordu! İhtiyarcığın karşısında sarmaş dolaş oturan delikanlıyla sevgilisi de güllüyordu ama, ben biliyordum ki gülüş nedenlerimiz hiç de uymuyordu birbirine!... İhtiyarcık, açık dükkân kapısından haberimiz olduğunu sezilemişti bu gülüşlerden... O kadarıgını biliyordum zavallı, ne yapsın!... Ortada bir mendilin, hem de şu ayakta dikilen kadının elindekine benzer dantelli bir mendilin, kendi eleğiziyle pantolonunun orasına kitlendiğini nereden bilecekti ki!...

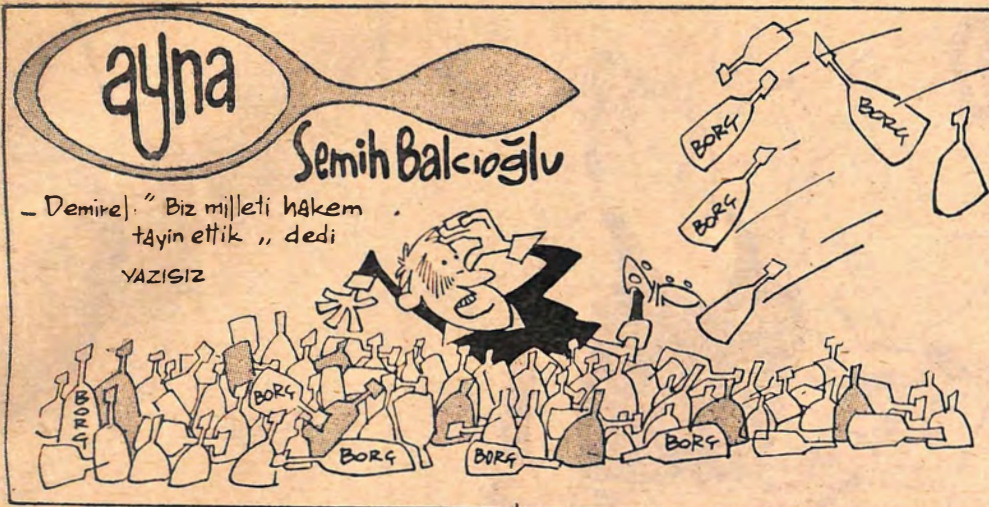
Herkes birbirine bakarak güllüyordu ama... Olayı bilip de gülen biz ikimizdik otuzbeşlik bayanla... Bu yüzden ki trenden inince kolayca arkadaş oluvermiştik, öykünün sonunu birlikte düşünüp, birlikte gülebilmek için, bütün gece!

Rifat ILGAZ

İşsizlik artıyor. — Gazeteler —

— Almanya'ya bi kişi... Almanya'ya bi kişi!..

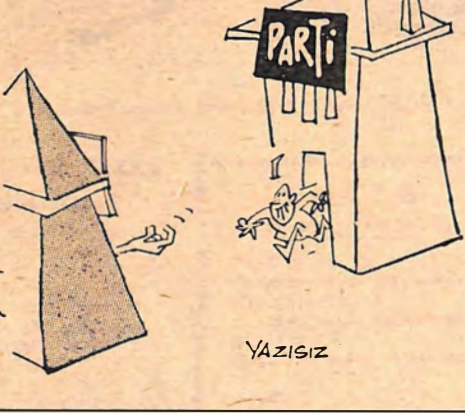

- Papirüs tekne imdat istedi -

- Dur yahu ne yapıyorsun? Daha telsiz icad edilmedi!

- Evden kaçmak moda haline geldi -

YAZISIZ

- İLKSEN kongresinde yeraltı ve yerüstü servetlerimizin millileştirilmesi istendi -

YAZISIZ

AĞRI

Sevgili Akbabam... Bu sarp, bu çorak, bu dik yere vardım. «Şöyleydi... böyleydi» demeyeceğim sana...

Şehir kısmının ilginç tarafı yok... Herhang bir, yalnız, gülmüsemeee, mütevekkil Anadolu şehri gibi... Belki daha da yalnız, daha da mütevekkil...

Hükümet konağı... Hükümet meydanı... İç karanlık kahveler... Bina, «resmiyet» binası, okul falan... O kadar!

Televizyon buraların hayatını nice değiştirebilir diye düşündüm... Tabii «deneme devresinden» çıkmış bir televizyon...

Burada üç haşmetli şey var: Ağrı Dağı, esk Ağrı milletvekili, Halis Öztürk ve Küfer şehrinin torunu Kasım Küfrevi.

DAĞ :

Coğrafyayı unuttum ama, şekline bakılırsa; herhalde yarıdağlıktan vazgeçmiş bir yarıdağ! Yanmış, yanmış, yanmış içi... Ondan sonra donmuş, donmuş, donmuş... Soğuk bir haşmeti var... Doğa kucaklayıcıdır ya, rüzgârında bile, bu öyle değil, bu nefes kesici ve dondurucu... Bize geçicliğimizi duyuran, bir ya-

ankara nimet arzik

MEKTUBU

ranın üzerine buz akıtır gibi duyuran bir «kalcılığı» var... Karşısında «yok oluyorsunuz».

HALİS ÖZTÜRK :

Ağrı dağına belk tövbekârlık yaramıştır ama, esk Ağrı milletvekili Halis Öztürk'e tövbekârlık yaramamış.

Çok eskiden dünya kadar hümmüş... Başına buyrukmuş... Buyruğunda da fedailer varmış...

Sonra bir gün nizam düzene özlennmiş ve DP. devrinde milletvekili olmuş. İlk önce milletvekilliği ona çok «yo-kuş» gelmiş, sonra «tatlı» gelmiş...

Tatlı geldiğ anda, Yassıada'da bir uzunca «tatil» yapmış...

Bir ev yaptırmışmış, bu eski Ağrı beyi, Ağrı'da, o ev de yanmış... Han Korney'in dramlarından birinde, bir pasaj vardır:

«— Bunca büyük bir felâketten sonra ne kaldı elinizde?»

«— Öztüm!...»

İşte özü kalmıştı sadece Halis beye...

Son derece şakacıdır... Kav-gacı kaşları, yaşamış bir yüzü, kurnazlıkla senyörlük arasındadır karar vermenin bakışı vardır. Orta boyludur. Tıknazcadır. Çok müthiş nişancıdır hâlâ... O kadar sempattir ki, Yassıada tatilinde gencecik subaylar ona «amca» demekte karar kulmuşlardır, o da onları «yeğenlikle» ağırlamıştır.

Eğer bir af çıkmış olsaydı, Halis Öztürk, adaylığını koyacaktı AP'den... Ve yüzde yüz milletvekili çıkacaktı... Çünkü Ağrılıların cesarete, gele-neğe, göreneğe bağları çok...

«Af Kanunu» çıkmayınca, Halis Öztürk bir süre daha Ankara'nın «Dolce Vitasına» dalamayacak. Onun yerinde olsam Akbabam, Ağrı'nın karşısına geçer, bağırma rüzgârlar çarparak «Heeey dağlar!» derim alabildiğime; liny t kokusu mafsallarımı gevşettiği, kaldırımında, kırk yıllık kö-rün yolunu şaşıracağı (her

gün yeni bir kalıntı oluyor çünkü) şeh rde «Hey beyler» diyeceğime.

İster Yassıadalarda tatillenmiş olayım.

İster evim yansın kül olsun! «Heeey dağlar!» diye çağır-mak başka...

Karşımda X Y Z olacağına Ağrı dağı gibi bir kuvvet ol-masını tercih ederim.

K. KÜFREVİ :

Ağzında gülmüş kaşıkla doğ-muş bir insan... Okumuş... O-ranın okumusunun iyisi K. Küfrevi gibi oluyor... Okuma-mış daha yalın!...

Koluyla taş atmadan, mil-letvekili olmuş... Bir zaman-lar Hürriyet Partisine lider o-lacak durumdaymış, sonra fo-toğraf icadının gelişmesinden ötürü, vazgeçmiş... Ne mi söy-lüyorum? Yakın tarihin «i» le-rinin üzerine de nokta koy-mak gerekiyor mu Akbabam?.. Hadi uzak tarihin «i» si bile kalmamış k hafızalarda nok-tası konsun!...

Tabii büyük seçim şansları onda. İster girsin, ister gir-mesin. İster muvafık girsin, ister muhalif girsin!...

Küfer Şih'inin torunu olmak boru değil...

İşte, Ağrı'dan sana selâm e derim.

— Kız, bu adam boyuna dahi duruyor... Mayosuz musun yoksa?..

Yazısız

Kocaman Lâflar

- * Erkek olmadığuma çok memnunum; çünkü bir kadınla evlenmek zorunda kalacaktım.
- * İlkbahar genç kız, yaz anne, sonbahar dul, loş ise kaynanadır! Mme. de Stael
- * Yaşayan bir dilenci, ölmüş bir imparatorudan daha iyidir. Polonya Atasözü
- * Güzellik, tabiatın kadınlara ilk verdiği ve en evvel geri aldığı bir hediyedir! La Fontaine

Méré

PAZARTESİ

Yargılamada yenilik

«Enerjisi tükenmiştir» gerekçesiyle emekliye sevk edilen bir memur, aksini ispat etmek için Ulaştırma Bakanı Bilgi'ci maratona çağırılmış, olayın içyüzünü öğrenmek isteyen gazetecilere de şu açıklamayı yapmış: «Sayın Bakan kendine güveniyorsa, 19 Mayıs Stadına gelsin. Şortlarımızı giyelim, yarışalım. Hangimizin enerjisinin tükenmiş olduğunu görelim.»

Bakan, bu daveti nasıl karşıladı, onu bilemeyiz. Bildirilen gün ve saatte şortunu giyip 19 Mayıs Stadına mı gelir, yoksa «Sizinle karşılaşmayı kabul ediyorum. Fakat koşu yerine birbirimize şut çekelim isterse» diye mi cevap verir, önümüzdeki günler gösterecek bunu.

Konunun bizce önemli olan tarafı, haksızlığa uğradığını söyleyen kimsenin, Yüksek Mahkemeler dururken hakkını aramak için bir stadi seçmesi...

Millet yargılamada yenilik mi arıyor, toplum topyekûn spora mı kayıyor, anlayamadık gitti.

Kafaların durup, enerjinin tabanlarda toplandığı bir devirde, kozları paylaşma başka türlü olamayacak galiba.

SALI

İyi düşünmüşler

Ay yolculuğunda Uzay Araştırma Merkezinin kurmayları, astronotlara şu emri vermişler: «Ay'da küfür etmek yasak!»

Hani bunu kim akıl ettiyse, akılla bin yaşasın.

Dünyamızda bulunan her şeyden birer örnek gönderdik Ay'a.

Köpek yolladık. Maymun yolladık. İnsan yolladık. Kazma attık.

Hep atmakla olmaz, hiç değilse küfür dünyamızda kalsın artık!

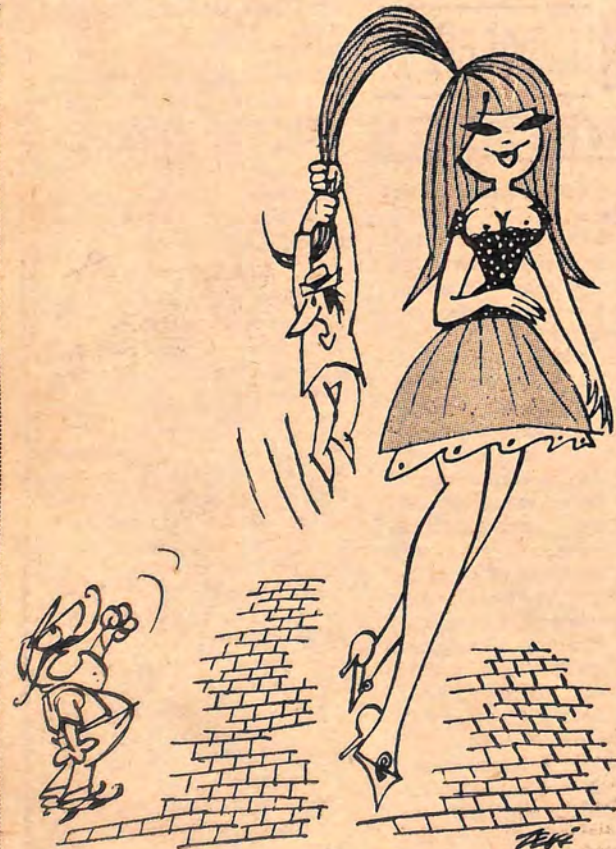
Onu da elden çıkarırsak, birbirimizle nasıl anlaşıyoruz?

ÇARŞAMBA

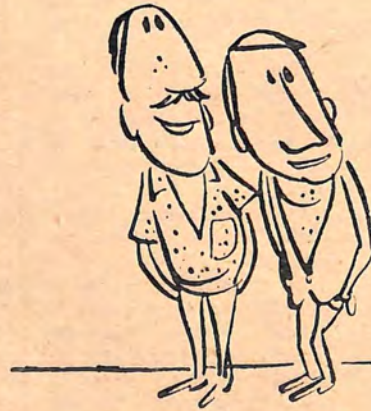
Derviş misali

Üç milyonun yaşamını incelemek, otuzluc milyonun yaşamını incelemekten daha kolay olduğundan, hep İstanbul ve İstanbulluların üstünde yapılıyor araştırmalar. İşte bunlardan biri daha: «İstanbulluların ömrü, duraklarda taşıt beklemekle geçiyor.»

İstanbul dendi mi, ömrü bekle-

— Benim asıldığım kıza asılına demedim mi sana!..

— Bak, bak... Seninki

— Bir daha bilmediğin mevzulara temas etme!..

mekle geçen kimse demektir zaten. Beklenen yalnız taşıt değil ki...

Mübarek kıymak usanmak bilmez. Taşıt bekler, yakıt bekler, ışık bekler, ucuzluk bekler, su bekler... Üşendiğinden mi ne, «Beklemekten bıktım» demez.

Ve bir ömür biter, bekledikleri gelmez!

PERŞEMBE

Sarkı gibi...

Hani, «Geçti hayâl içinde bunca yıl» diye başlayan bir şarkı vardır, onun gibi bir haber işte: «Ay yolculuğu, günümüzden 1800 yıl önce, Anadolu'da hayâl edilmiş.»

Ay'a giden değilsek bile, hayâl eden insanlar olarak birbirimizi kutlamamız gerekir.

Anadolu, Ay'a gitmeyi 1800 yıl hayâl etti, iki Amerika'lı on günde gitti!

Biz hayâl etmeseydik, onlar biraz zor giderlerdi ya...

CUMA

Ön seçim

Kendini kaybeden AP'li bir muhtar, tabancasını çektiği gibi bir ki-

şiyi öldürüp, dört kişiyi yaralamış! Gazetelere bakarsanız, olayın nedeni bir hiç için. Oysa olay falan yok ortada, bu bir ön seçim. «Önce kendini kaybetti, sonra ön seçimi...» demek daha doğru olmaz mı?

CUMARTESİ

Kâr yolu

Almanya'nın Hannover şehrinde yaşayan 19 yaşındaki bir öğrenci kuluçkaya yatıp, civciv çıkartmış.

Halkını, memleketini, yurdunun ekonomik durumunu düşünen insanların halleri de başka oluyor.

O da genç, bizimkiler de... O da öğrenci, bizimkiler de... Fakat o boş durmamak için kuluçkaya yatıyor, bizimkiler boykot yapıyor.

Kimsenin işine karışmak istemeyiz ama, boykot da bir nevi oturma olduğuna göre, şu kuluçka meselesini inceleysek nasıl olur acaba?

PAZAR

Fırsat!

İstanbul Belediye Başkanı Fahri Atabey, «Sokakları açık arttırma ile kiraya verdik» demiş.

Verecek başka neyimiz kalmıştı üstad?... Bir de ağaç gölgelerini de neyelim hazır çıkmışken fırsat!

Kocaman Lâflar

* Banker, hava güzelken size bir şemsiye veren ve yağmur başlayınca onu geri alan kimsedir!

Anonymous

* Kanunlar bazan uyurlar, fakat asla ölmezler.

Law Maxim

* Taç taşıyan baş rahat yatmaz.

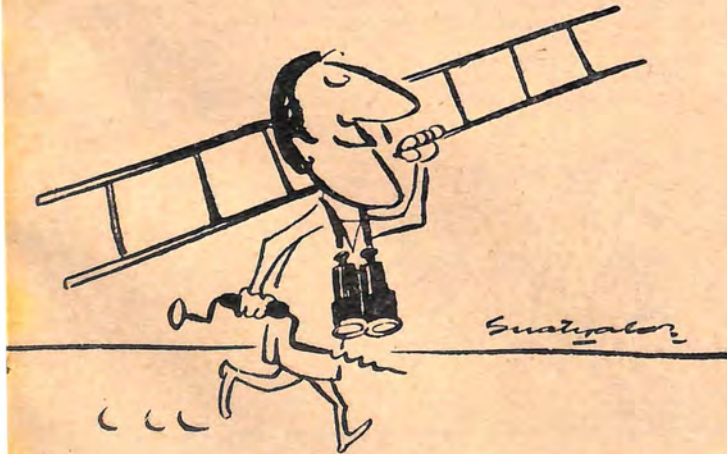
Shakespeare

* Eğer bir koca, hiç sebebi yokken karısına çiçek getirmişse, bunun mutlaka bir sebebi vardır.

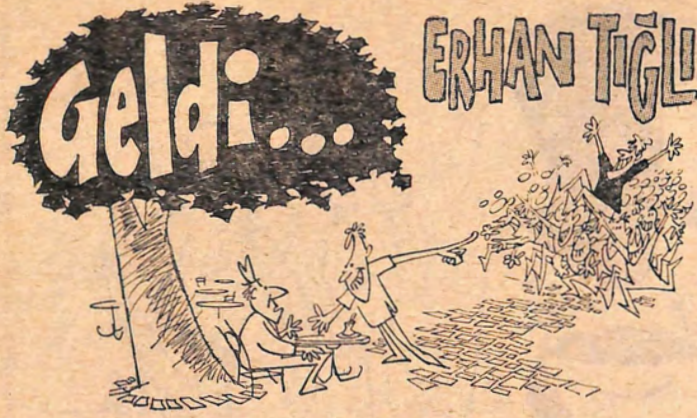
Dr. Louis Mann

— Ooo... Aysel'in tersliği üstünde bugün!

ine plâja gidiyor!

ABUZİTTİN bey, çınarın gölgesi altına çekilmiş, adı Şen Gölge Kiraathanesi olduğu halde, içinde tavla, iskambil, domino, damadan başka bir şey kıraat edilmeyen bu yerde ayağında mest lâtîği, bir elinde marpuçu, bir elinde hacı tesbihi olduğu halde oturup «İsmet Paşa bile Celâl Bayar'la barıştığı için artık kendisinin de bin üçyüz bilmem kaç tarihinde tavuk mu yumurtadan çıkar yumurta mı tavuktan... gibi ilmi ya da buna benzer, Şeyh Abdülhanem efendi'nin mi ilm ü irfanı üstündür yoksa Pir Abdülkerim Mugalata efendinin mi ilm ü irfanı... gibi felsefi, deruni mantıklı bir meseleden dolayı küstüğü Hayrettin beyle barışması lazım geldiğini düşünürken birden «Geldi» diye bir fısıltı duydu. «İyi adam lâfının üstüne gelirmiş» derler, yoksa Hayrettin efendi mi gelmişti?... Şöyle bir çevresine bakındı. Yok canım, olamaz. Hazret, altı aydır yatalak. Ya peki gelen kim?... Yoksa ötede yalnız başına oturan şairzade ozan Hepşair'e ilham mı gelmişti? Yok. O da deminden beri kıpırdamadan oturuyor.

Şağına soluna baktı, «Acaba devrimci gençler, boykotçu üniversiteliler, polisler, komandolar, mürteçiler falan mı geliyor» diye, kimseler göremedi. Allah! Allah! Bu ne böyle yahu? Cin mi, şeytan mı, peri mi, iyi saatte olsunlar mı geldi haa?

Cinli Cemil'e baktı, bir hareket yok. Çünkü ona arada sırada gelir görünürler, aşırı akımlara tutulmuş gibi gözü kaşı oynamaya başladılar. Ama onda da bir hareket yok... Şaşırdı... Bir de gökyüzüne baktı, «Acaba jet uçağı, uçan daire, füze falan mı geldi» diye... Yok.

Tam bu sırada yine fısıltılar başladı «Geldi» «Geldi»...

Ne gelmesi be! Yoksa fiyatlara zam mı geldi... Yok efendim yok. O pek sessiz sedasız gelir. Memura, işçiye en ufak bir zam söylentisi çıktığında daha zam gerçekleşmeden, haberin oluncaya kadar bir de bakarsın Ay'a giden astronot hızıyla ete, ota, süte, suya, sabuna zam oluvermiş... —Sen ettiye sütlüye, suya sabuna dokunmaz, karışmazsan daha çok zamlar görürsün ya, hadi neyse— «Personel Kanunu mu geldi?»... «Hadi canım sende!»

Tekrar, «Geldi» «Geldi» diye bu sefer daha yüksek sesle, konuşmalar oldu. Bir kaç kişi ayağa fırladı, bir ikisi koştu. Abuzittin efendi, yanından geçen birine:

— Yoksa bir mebus filân mı geldi acaba, bey oğlum? diye sordu.

Delikanlı güldü:

— Bu sıcakta, Ada'da, Moda'da yüzmek, tur atmak varken, milletvekili ne arasın burada, a bey baba? Hem, seçim zamanı gelince o yunu bize verirsiniz «Şöyle yapacam, böyle yapacam» deyip nutuklar atan, ama oyumuzu alınca her şeyi unutup sırtüstü yatan böylelerinden o kadar bıktık ki, değil karışlamak, yerimizden kalkmayız bile. Selâm verse dönüp bakmayız vallahi. Elimizden gelse şehrin giriş yerine, «Burada seni istemiyoruz», «Go Home» diye yazılar yazıp asacağız nerdeyse... deyiverdi.

Abuzittin efendi bu aşırı akımcı gençle daha fazla konuşmadı, delikanlı uzaklaştıktan sonra da konuşuklarımızı bir duyan, bir gören oldu mu diye kuşkuyla çevresine bakındı. Kimseler göremeyince rahatladı, sevindi. Ama yine de gelenin kim olduğunu soramadın edemedi. Fakat kime sorduysa bir cevap alamadı. Soru sorduğu kişiler sanki onu duymamış ya da onu adamdan saymamış gibi koşarak çekip gittiler...

Abuzittin efendi tam «Paşaya kelle mi yetiştireceksiniz a yezitler, nedir aceleniz, acele işe şeytan karışır be! Beni saymıyor musunuz yoksa?... Vay yezitler vay! Biz ki bu havalinin eski, kulağı kesik, gözü açıklarından, asil, necip ve de soy-lu zatlarındanız. Siz daha ananızdan doğmadan biz bu yerlerde hü-kümran idik, her dükkâna buyur edilir, baş köşelerden inmez, her hususta akıl danışılır, âlim ü dâna, emirül cânâ şahsiyetlerden idik, şimdi n'olduk? «Kurt kocayınca köpeklerin maskarası olurmuş», ya da «Eskiye itibar olsa Bitpazarına nur yağırdı» derler. Derler ama, bu kadar da olmaz ki birader. Ayağımın pabucu olamayacak veletler tenezül edip de durmuyorlar bile. Sanki onlara değil de duvarlara söylüyoruz biz lâfı... Devir bozuldu efem bozuldu... Nerde eski terbiyeler, ah-lâklar, insanlar ve de mahlûklar, bil-

HÜNERLERİMİZ!

Usturayı bileyip sabunu sürdük başa,
Başlıyoruz perdahlı sinekaydı tıraşa.

Her tıraşın sonunda alkış tutunuz bize,
Yeni tıraşlar için şevk gelsin içimize.

Yalnız tıraş işinin ehlişi değiliz biz,
Hokkabazlık ilminin eli çabuk piriyiz.

Boş sandığın içinden neler çıkarmıyoruz:
Frak giymiş insanla olmamış kelek, karpuz...

Bir diğer hünerimiz tel üstünde perende,
Bu işte en ustamız anlı şanlı bir dede...

Bizde daha eskiden nice ustalar vardı,
Çiftlikteki ineği sarayından sağardı...

Hattâ bir üstadımız bugün olsaydı eğer,
Kesimlik uyuz eşek olurdu saygı değer...

Şimdi son oyunumuz seçim öncesi yazlık,
At üstünde düşmeden türlü çeşit cambazlık...

Samim AGAR

cümle eşyalar, incikler, boncuklar... Ama kızdırmasınlar kafamı, öyle bir dua okur, ilenir, beddua ederim ki hepsine. Neye uğradıklarını şaşırırlar vallahi... Bana üç gün verecekler idareyi, ortalığı sülûman ederim vallahi. Hepsini eğilir susta gibi karşında, çok geçmeden...» diye düşünüyordu ki, tam memleketi hayâlen kurtaracağı sırada «Ya! Ya! Ya! Şal Şal Şal» diye bir alkıştırtı koptu. Hemen herkes ayağa kalktı. Biraz sonra da kahvenin önünde omuzlara kaldırılmış bir delikanlı belirdi. Kahveye gelince omuzlardan indiriler, binbir ihtimam, sevgi, saygıyla bir sandalyeye oturtular, çifter garson koşuturup çay mı, gazoz mu, limon mu, ayran mı içeceğini sordurdular. Garsonlar telâşla seğırttiler, Abuzittin efendinin nargüesine ateş isteğini kulak arkası ettiler. Abuzittin efendinin, bu durum karşısında tabancaya sarılıp ateş edesi geldi ama ne çare!...

Bir süre, bir kenarda sığıntı gibi oturup kalabalığı ve delikanlıyı izledi. Bir yandan da düşünüyordu: «Pek de genç, kim acaba? Artist desem, çirkin, suratsızın biri. Hoş şimdi güzellik, sanat, kabiliyet falan aranmıyor ya artist olmak için. Kadınsan soymak soyunmak, önüne gelene mavi boncuk dağıtmak, erkeksen dövüşmek, orada burada rezalet çıkarmak yetip de artıyor bile üne kavuşmak için.

Sakin bu genç «Dâhi», «Hârika» delikanlılarımızdan birisi olmasın. Hani Avrupalarda, Amerikalarda müzik, fizik, resim, ilim, fen konularında adımızı duyuran, göğsümüzü kabartan, yeni buluşlar, icatlar yapan. «Akıl yaşta değil baştadır» demişler, neden olmasın? —Öyleyse gerçekten bravo, aferin! yediği içtiği hellâ olsun doğrusu...—

Tam bu sırada yanbaşından bir tanıdık geçiyordu. Hemen sevinçle çevirdi ve merakla sordu:

— Deminden beri kime sorduy-sam cevap vermiyor, ya benim bil-meme ihtimal vermiyor, ya da böy-

le önemli bir kişinin kim olduğunu bilmeyen benimle konuşmayı gereksiz buluyor. Neyse, sen söyle bakalım, kim bu gelen yahu, meraktan çatlayacağım?...

— Sahi bilmiyor musun bey baba? Ama nasıl olur, gazeteler yazdı, günlerce belediye hoparlöründen ilân edildi, onu şehrimize getirebilmek için büyük bir kampanya açıldı. Sinema biletlerine zam yapıldı, yardımlar, bağışlar toplandı ya günderdiz, yine hatırlamadın mı?

— Hayır oğlum, hatırlamadım val-lahi!...

Genç, Abuzittin beye, «Bu ne cahillik, bu ne ilgisizlik, sen bu memleketin insanı değil misin, günlerce, haftalarca kamu oyunu çalkalayan bu önemli, ünlü kişiyi nasıl bilmez-sin? Ayp! Ayp!» der gibi şöyle bir baktı ve devam etti:

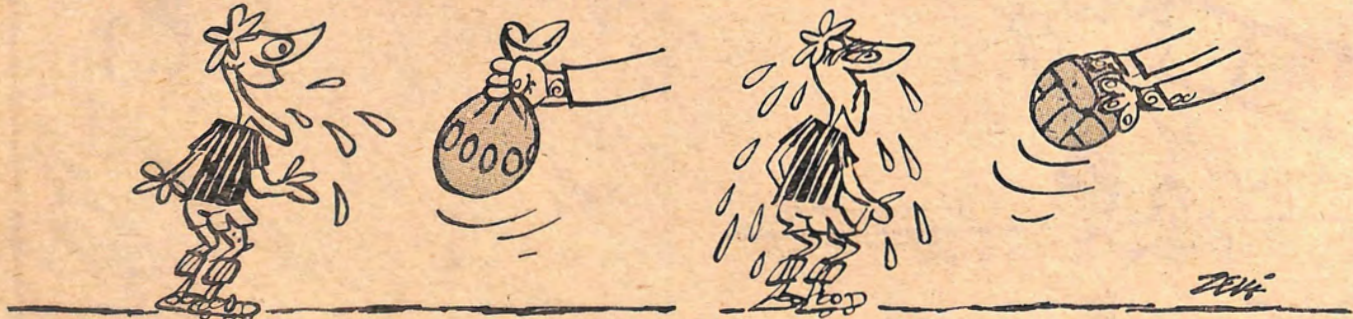
— Nice cimri zenginler, hayır hasenat etmeyenler, maliyeye zarar gösteren tüccarlar, halka, eğitime, öğretime zerre kadar maddi, mânevî hizmeti görülmeyen çıkarıcı, kumar-cı, akşamcı ama sporsever (!) kişiler bile tek o gelsin diye sağa sola koşular, uğruna oluk gibi emek, para, ter harcadılar. Yine mi bile-medim kim olduğunu?...

— Yoksa gelen gerçek demokrasi mi? Kusura bakma bilemedim o-ğul?

— Sen de kusura bakma ama Abuzittin bey amca, sen dünyadan habersizsin. Bunu bilemeyecek ne var yahu! İşte şu gördüğün genç, bu yıl yeni transfer ettiğimiz Atar-yemez takımının futbolcusu, acar santrafor, gol kralı Halî'dir, yaa!... Ufacık çocuklar bile bilir kendisi-ni...

Abuzittin bey bu durum karşısın-da, bir suç işlemiş gibi utançından boynunu büktü, «Demek artık iş ayağı düştü ha, vay başıma gelen-ler vaay!» diye mırıldanarak ba-sını salladı ve hiç konuşmadan öy-lece sessiz sedasız kalakaldı...

Erhan TIĞLI

— Transfer ay'ı sona erdi. —

Eğlencelik

Suavi Süalp

SAYI: 1973 — YIL: 1999 * EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ *

Evet, maateesüf bu onsekizinci!..

Güzeller çirkinler tarafından temizleniyor!..

ATMA — KIYMA — VURMA — Ne gezer, çirkinliğin hıncını Nebahat'ten alacak!.. Kaatil kadın!

Bütün dünyada olduğu gibi bizde de güzel kadınlar çirkin kadınlar tarafından, çekememezlik, kıskançlık, hasetlik hisleriyle temizlenmeye dün de devam etmişler ve bol bol kese sabun sürmüşlerdir...

SON KURBAN BİR MODEL — Model Nebahat çok cici, fıstık gibi bir kızdı... Ne bilsin sabah sabah hayatının baharında, kıskanç ve acube bir kadın tarafından öbür dünyaya gönderileceğini... Halbuki hava ne kadar güzel, caddeler ne kadar da tenhaydı... Fakat hasetle kan çanağına dönmüş gözler ve tabancanın tetiğini çeken kuru bir parmak o güzelim kızyı yassıkadayf gibi Enver Tuhafiye mağazasının önüne serecek... Veee tam iki saat sonra polis gelecek... Neden vurdun vicdansız kadın?... Hiç mi utanmadın!..

Nebahat sokağa çıktı ve saatine baktı... Daha Butik Kâmile'ye gitmek için vakit erkendi... Tabii o da gitmedi...

Pastaneye girdi... Bir supangle söyledi ve o gün giyeceği elbiselerin kataloguna baktı... Ne güzel bakıyor değil mi?... Yavrum!..

Akına Ekrem geldi... Telefonla konuştu: «— Alo, sen misin Ekrem?... Akşama mı, nerde?... O-lur şekerim» Telefonu kapadı... Jetonu geri aldı...

Sonra gözü vitrinde bir pudraya takıldı... Bu ton bana güzel gider mi acaba derken... Grav... grav... Hayır hayır, gerisini anlatamam...

FİLMDEN FİKİR ALDI VE KARISINI KUMA GÖMDÜ!

NERMİN KUM BANYOSU YAPIYOR SANIYOR — İşte korkunç an... Necmi karısını gömüyor... Biraz sonra Nermin kumların altında kaybolacak... Yukardaki ufak resimdeki de bu çılgın cinayetlinin ortağı Muallâ... Güzel, fakat zalim bir tip... Alçak!..

O gün küçücük bir otomobil şehirden 40 kilometre uzakta bir kumsala yavaşmıştı... Kumsalda bıyıklı şık bir adam... Yâni kaatil Necmi Temizkalb kürekle bir şeyler gömüyor... Arabanın içinde güzel bir kız heyecanla tırnaklarını yiyordu... İşte Kumluk cinayeti böyle işlenmişti... Karısını ve kâtiyesini yanına alan iş adamı Necmi, şeni emelini ikisinden de saklamış, onlara, «Sizi kumluğa götürüyorum» demişti... Bunu kâtiyesi Muallâ bilmiyordu sanki?... Bal gibi biliyordu... Karısı Nermin'in kum banyosu yapması lazımdı... Yârabbi... Halbuki kaatil koca, karısını kuma tam mânâsıyla gömecek, Nermin, «Yeter Necmi, ağzıma burnuma kumlar doluyor, bu yaptığın terbiyesizlik» demeye kalmadan boğulacaktı... Bu Nermin'in son feryatları olacak, Necmi dostunu alıp oradan uzaklaşırken aniden çıkan polisler tarafından yakalanacaktı... Filmdeki konu buydu... Necmi de seyrettiği (Karımı Nasıl Boğdum) adlı filmde yararlanmış ve bu cinayeti işlemiştir... Gerçek budur... Gerisi bizi ırgalamaz...

BÜYÜK HAMLEMİZE BEŞ GÜN VAR

Sizlerden kuvvet, cesaret bulan Eğlencelik idare heyeti büyük fedakârlıklarla ve binlerce lira avanta vererek beş büyük esere başlamak üzere çalışmalarını bitirmiştir... Bu beş büyük eser çok büyüktür... Akıllara dehşet verir... Koku yapmaz, yıkanabilir...

BÜTÜN BU BÜYÜK ESERLER YALNIZ EĞLENCELİK'TE

Haftayı ipe çekiniz... İp bulamayanlar halatla da çekebilirler...

1 — İPE ON ADIM KALA — Tarihimizin en büyük cellâdı Çingene Mestan'ın astığı beş büyük kaatil...

Kerküt canavarı ipe bakınca, «— Mandallar nerde?» demişti.

Ölüm hücrelerinden Bahattin'i aldığımızda hepimize yukardan aşağı giydirmişti. İp kopunca Börekçi Sabri herkese açma satmaya kalkmıştı...

İşte tarihin binbir katilini asan bu korkunç cellâdın ağzından nakledeceğimiz bu çok önemli yazı serisini büyük röportajımız Siyami Selim dile getiriyor... Sizde o gün dil'de bulunun... (NOT: Motor Ada iskelesinden kalkar.)

2 — İSVEÇ'TE DİŞİ ERKEK — Seksüel bunalım içinde bulunan İsveç'teki her türlü seksüel davranışları nefis resimler ve terbiyeli numaralarla verecek büyük yazı ve resimli seri... İsveç'e gidip altı ay kalıp 32 kiloya düşen büyük muhabirimiz Mahmut Siv-

ri'nin aynı yerde çekilmiş resimleriyle... (Okumaya ihtiyaç hissetmeden resimlerinden duman olacağınız bu yazı serimizin her hakkı bize aittir... (NOT: İste-yenlere el altından albüm gönderilir.)

3 — MEVRURE İLE CEDDAL — Şarkın sihirli kemanları arasında geçen aşk, ihtiras, yaralama, kalkan, kılıç, barbunya, te-kir, palamut romanı...

Üstad Murat Dertoğlu tarafından iki nargile içiminde biten ve binlerce tefrika sürececek eser... Sizin ömrünüzü biter tefrika çocuklarınıza miras kalır...

4 — ÜÇYÜZ BİNİ NASIL ALAMADIM — Bu yılın transfer bombalarından Küçüksporlu Cezmi'nin Elekspor'a geçmesindeki bütün çevrilen gizli numaralar... Verilen sahte bonolar ve bir futbolcunun acıklı hikâyesi... Her sporseverin ve aile çocuğunun ibretle okuyacağı bir eser... Anlatılan Cezmi... Yazan ağabeyi Azmi...

Dehri efendinin midesi zaten neydi ki?... Böyle vakitsiz baklavayı yeyince kaynayıverdi...

— Bir dakika karıcığım, dedi.

— Nereye?

— Karbonat almaya.

— O da niye?

— Baklava midemi ekşitti de...

Kadın hayretle:

— Baklava da mide kaynatır mıymış? dedi. Haydi haydi bırak karbonatı şimdi geçer o...

Dehri efendinin gözü yatağa ilisince:

«Belki» dedi içinden.

— Şimdi bir güzel ellerimizi sabunlayalım...

— Undan sonra? dedi çapkınca Dehri efendi. Bu arada Hayriye hanımın beyaz tombul ellerini yakaladı:

— Ondan sonra Hayriye hanım?... Hayriye hanım, bir genç kız işve-siyle belini kıvrınsın:

— Utandırma insanı sen de, dedi... Ve güldü...

Dehri efendi, Hayriye hanımın bu gülüşünden şımarmak, kadının yanına uzandı. Hayriye hanım, sanki kendisine bir yılan yaklaşıyormuş gibi:

— Sakın ha! dedi. Bu baklavahı ağzla...

Dehri efendi, koştı, elini ağzını bir güzel yıkadı. Sonra karısının yıkamasını beklemeden yatağa girdi. Hayriye hanım geldiğinde o üzerindeki fazlalıkları atmıştı...

Hayriye hanım:

— Arkam dön! dedi.

Dehri efendi arkasını döndü.

— Ama bakma hiç bu tarafa!

— Bakmam güzelim!

Dehri efendinin kalbi küt küt atıyordu. Yavaş yavaş yorganın açıldığını hissetti. Hayriye hanım yatağa giriyordu... Önce yatağın bir yanını çıkardı, sonra ortasını, Dehri efendi kaydı gitti kenara:

— Gel bir tanem gel! dedi...

Dehri efendi yorgunluktan bitmişti artık. Bir elini Hayriye hanımın üzerine atmış, öteki eliyle de Hayriye hanımın saçlarını okuyordu.

Hayriye hanım:

— Yarın bir araba tutup benim eşyaları da buraya getirelim, dedi.

— Ulur sultanım!

— Olur de olur.

— Olur...

— Sen niye böyle konuşuyorsun Allahbaşına? Bana bak Dehri bundan sonra kendini düzgün konuşmaya alıştıracaksın. Yarın seninle gezmelere gideceğiz, akrabalarımız var, onları ziyaret edeceğiz, sen bu şekilde konuştuktan sonra hiç olur mu Dehri efendi, hiç olur mu?

— Ulmaz sultanım...

— Bak işte, şimdi bile yanlış söyledin... Ulmaz değil, olmaz... Bak, hâlâ kulağının içinde kır var. Galiba sen güzel yıkanmasını da bilmiyorsun. Yarın olsun inşallah, ben seni bir yıkayayım da gör.

Dehri efendiyi öteki karısı hiç yıkamamıştı. Şimdi Hayriye hanım daha ilk günden onu yıkayacağını söylüyordu.

«Yok canım, kadının hası kocasını yıkar»

— Kesen var mı kesen?

— Yok Hayriye hanım.

— Ayol desene ki ondan. Sen hep kesesiz yıkadığın için böyle keçi keçi kokuyorsun.

— Ben kukarım keçi keçi?

— Sen ya. İnsan kendisine kokmaz. Ama karşındakine kokar. Meselâ şimdi sen bana keçi keçi kokuyorsun.

Dehri efendi, içinden:

«Allah Allah, dedi, hayatımda ilk kez duyuyorum keçi keçi koktuğumu. Ne bileyim belki de kokuyorum.»

— Keçiler nasıl kukar Hayriye hanımı?

— Nasıl kokacak, ekşi ekşi kokar.

14

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

— Demek şimdi ben de ekşi ekşi kokuyorum.

— Yok canım, o kadar değil. Ama seni yıkamazsam ilerde mutlaka tam keçi gibi kokarsın.

— Üyleyse yıka sultanım. Senin o tombul ellerinde yıkanmak değil, ölmeye bile razıyım. Uuu, benim bir tanecek Hayriyem.

— Aman o kadar fazla sıkıştırma, bunaltı geliverir üzerime. Hem sen bana niye yalan söyledin?

— Ne yalanı?

— Kilo yalanı.

— Anladım ş'olayım. Vallaha Hayriye hanımı.

— Ayol sen bana kaç kiloyum dedin?

Dehri efendi, unutmıştu söylediği kiloyu:

— Kaç dedim? diye sordu.

— Altmış demedin mi?

— Dedim.

— Ayol senin neren altmış kilo.

Ben insana şöyle bir bakınca celep gibi anlarım kilosunu. Sen olsan olsan elli kilosun. Bir kere şu kollarına bak, şu bacaklarına bak, çocuk kolu, çocuk bacağı gibi...

— Namussuz! dedi Dehri efendi.

Hayriye hanım sıçradı:

— Kime diyorsun?

— Kime derim şeker karıcığım, kantarcıya diyorum. Her seferinde de altmışsın diyordu.

— Ama ziyarı yok. Ben seni şişmanlatacağım. Her gün banyo, sonra bol gıda!...

Dehri efendi, içinden:

«Zanneder Hayriye hanım ben alı-

rın mebus maaşı» dedi. Ama dışından:

— Durgu süylersin Hayriye hanım, şişmanlamalı, dedi.

— Dehrii!

— Efendim!...

— Bana bir su versene!

— Ulur sultanım!

— Ama bardağı bir güzel yıka! Üç dört defa, sabunla!

— Ulur...

Dehri efendi zorla doğruldu yatağın içinden. Tıslayarak terliklerini giydi.

— Dehri efendi!

— Buyur güzelim!

— Niye tıslıyorsun öyle! Çok mu yoruldun?

Dehri efendi, bu sözü duyar duymaz canlandı. Daha doğrusu canlanmak zorunda kaldı:

— Ben mi? dedi.

— Sen ya! Baksana daha ilk akşamdan tıslamaya başladın. Bunun yarın gecesi var, öbür gün gecesi var, var oğlu var...

— Ben zamanında...

— Bu işin de birincisiydin değil mi?

Dehri efendi utandı:

— Yuk canım, dedi, yani diyecek tim ki zamanında ben çok iyi güleşirdim.

— Ama kilona kilonla güleşirdin değil mi?

— Üyle!...

— Şimdi benimle güleşmek zorundasın, dikkatli ol!

— Ulurum karıcığım.

— Canım ulurum deme. Kimler ulur bilmez misin?

Dehri efendi sırtarak mutfağa, karısına su getirmeye gitti. Bardağı tam yıkamış, içerisine su dolduracaktı ki, karısının çığlığıyla sıçradı:

— Dehriiii, koş!...

Dehri efendi, bardağı musluğun yanına bıraktığı gibi yatak odasına koştu:

— N'oldu Hayriye hanım?

— Örümecek!

— Örümecek mi? Nerede?

— Ayol şu köşeye baksana!

— Güremedim!

— Nasıl görmezsin ayol, dikkatli bak!

Dehri efendi, baktı baktı göremedi. Fakat, kendisine yine bir iş çıktığını anlamıştı. Hem de bu yorgun haliyle.

— Yarın alsak karıcığım, dedi.

— Olmaz Dehri efendi, uyuyamam ki. Hem kabahat senin, insan odanın üç köşesinin örümceğini alır da, o bir köşesini bırakır mı?

— Bırakmaz karıcığım.

— Haydi al gel masayı!

Dehri efendi, büyük odadaki masanın altına girdi ve küçük odaya getirdi.

— Dehriiii!

— Efendim!

— Hani suyum?

— Kusura bakma sultanım. Unut-tum telâştan. Şimdi getiririm.

Dehri efendi, karısının suyunu getirdi ama Hayriye hanım:

— Bu bardak kirli, diye tutturdu.

— Tekrar yıkarım bir tanem!

Gitti, bardağı tekrar yıkadı, tekrar su doldurdu. Hayriye hanım ışıka iyice kontrol ettikten sonra suyu yudum yudum içti. Dehri efendi bu arada dışardan sandalyeyi alıp getirdi ve masanın üzerine koydu.

— Ya Allah! dedi önce masaya çıktı, sonra titreyen bacaklarıyla sandalyenin üzerine atlamak istedi. Fakat sandalye yana kaydı, Dehri efendi sandalyeyle beraber yere yuvarlandı.

— İhhi, dedi...

Hayriye hanım, karyolanın başucundan aldığı geceliği sırtına geçirdi. Yerde yatmakta olan Dehri efendiyi kucakladığı gibi yatağın içine yatırdı:

— Bir yerine bir şey oldu mu? diye sordu.

Dehri efendi, ayağını gösterdi, inleyerek:

— Galiba kırıldı, dedi.

— Oynat bakalım biraz!...

Dehri efendi bacağı oynatmaya çalıştı. Ayağının bileği çok sızlıyordu...

— İşte burası, dedi.

Hayriye hanım, bileği bir güzel ovdu. Zeytinyağının yerini sordu. Sonra zeytinyağıyla ovdu.

— Şimdi nasıl? diye sordu.

Dehri efendi, erkekleği elden bırakmak istemiyordu ama, ayağını oynatınca da gözünden yaş geliyordu:

— Biraz daha iyi, dedi.

— Ya çıkmıştır, ya da incinmiş... Aman tek kırılmasın da.

— Hiç kırılır mı ayol, düştüğün yer ne kadarlık yer ki? Sen hem hiç merak etme, yarın ben daireye gider, müdüründen izin alırım.

Dehri efendi kütük gibi yatı o gece. Uykuya dalarken, Hayriye hanımın:

— Tüh tüh, ben de seni yarın kendi ellerimle yıkayacağım diye seviniyordum, dediğini duydu.

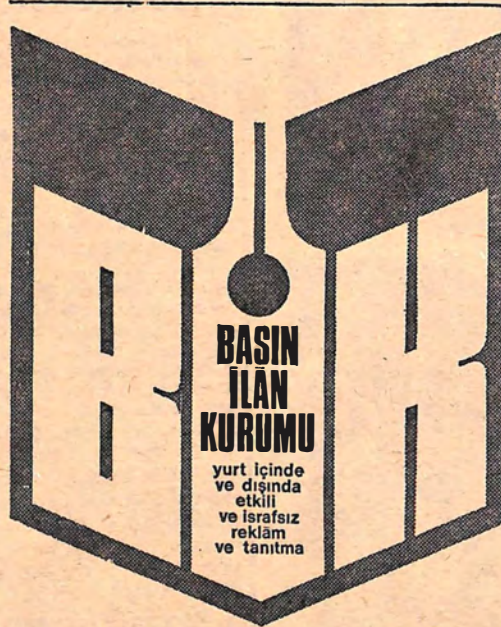
Sabahleyin yatağından kalkamadı Dehri efendi. Önce, şöyle biraz doğrulmak istedi, ama ayak bileği her oynayışında sanki içinde kımıldayan bir kurt varmış gibi onu yatağa sımsıkı bağlıyordu.

Hayriye hanım:

— Ayol sen böyle gidemezsin daireye, diyordu.

— Gitmesine giderim amma hanım, böylesi daha iyi olacak. Senin yanında...

(Devamı var)

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır. Eskiz ve program hazırlanır. Objektif tavsiyelerde bulunulur. Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no.1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın : 60983 — 122)

Bir kız için...

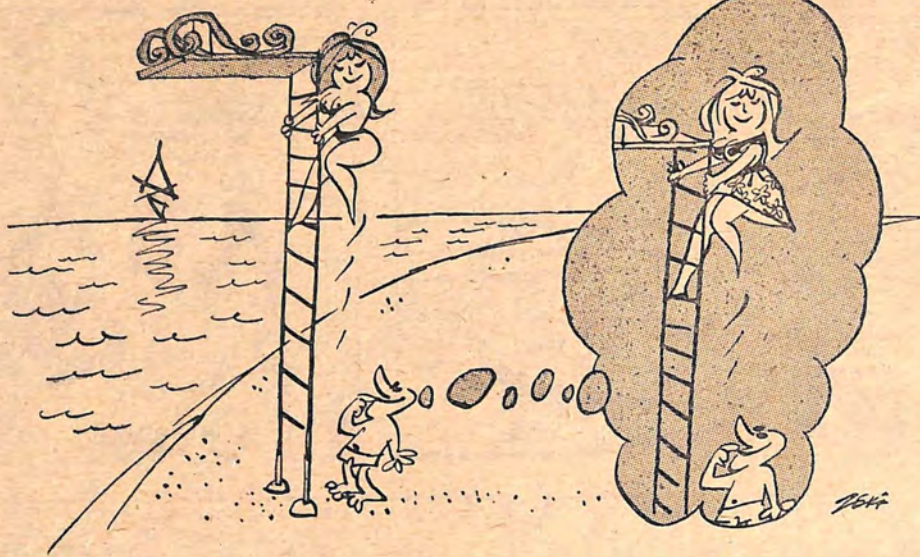

LİNDİ, partinin en güzel kızındı. Yüzü, vücudu, sesi, bakışları, her şeyi ile bambaşkaydı. Jak, kendini erkeklerin en mutlu su hissediyordu. Hayatı iyi tarafından alıyor, yaşadığı anın tadını zerre zerre çıkarıyordu. Viski ve şampanya boldu. Kızlı erkekli gençler delicesine dans ediyor, eğleniyorlardı. Başka bir dünyada, görülmemiş bir alemdeydiler sanki. Bu görülmemiş alemde vücutlarından seks taşan kızlar gökteki yıldızlar kadar bol, fakat onlar kadar uzakta değildi.

Jak'ın sinema ile ilgisi yoktu. Paris yakınlarındaki atölyelerin birinde teknişyendi. Bununla beraber, kendine Cannes Film Festivalinde bir ziyafet çekmeye karar vermişti. Yıllık izni alarak, biriktirdiği paralarla, dünyanın en güzel kızlarının akın ettiği bu cennet diyara koşmuştu.

Esmer tenini görenler, onu lâtin ırkından gelme sanıyor ve kendisiyle ilgileniyorlardı. Gerçi tek kelime olsun yabancı dil bilmiyordu ama, ana dili olan Fransızca'yı tuhaf bir aksanla konuşması, çevresinde yabancı hissi uyandırıyor. Gösterdiği büyük cesaret sonucu, geldiğinin ertesi günü tanıştığı Slav asıllı teknişyenler sayesinde, bu kokteyle girmeyi başarmıştı.

Linda, Cannes'ın yerlisi olduğundan bir ev sahibesi gibi hepsine eşlik ediyor, yabancıları çevreyi gezdiriyordu. Linda'nın arkadaşlarından biri, onun gösteriş düşkünlüğü bir kız olduğunu Jak'a fısıldamış, deli-

«Hayâli, cihan değer!..»

kanlı da gösteriş düşkünlüğü bu güzel kıza elde etmeyi kafasına koymuştu. Biraz fedakârlık, biraz hovardalık etse ne çıkardı sanki? Hem aslında fedakârlık değil, bu bir kurnazlık olacaktı. Gösteriş düşkünlüğü bir kimseye, birazcık rol yapmakla neler elde edemezdi ki insan...

Hemen kollarını sıvadı, Super-Cannes diye adlandırılan tepede, ara sıra prodüktörlerin film çevirmek için yararlandıkları en gösterişli villayı, bir geceliğine kiraladı. Borcunun dörtte birini peşin verdi, kalanını sabah ödeyecekti. Niyeti büyük bir parti vermek ve gösteriş düşkünlüğü Linda'yı kandırarak güzel bir gece geçirmektir. Her şeyi inceden inceye plânlamıştı. İşini bitirince sabah olmadan davetlilerle birlikte villadan ayrılacak, kiracısını bulamayan ev sahibi, para yerine hava alacaktı!

Göz alıcı bir güzellikle başlayan eğlenti, bütün ihtisamı ile devam etti, fakat Jak bütün çabasına rağmen Linda'yı bir türlü sarhoş edemedi. Şişeleri ardı ardına deviren genç kız akıl almaz bir dayanıklılıkla hâlâ dımdık ve kendine hâkimdi! Jak'ın ise başı dönüyordu. Doldurduğu kadehleri Linda'ninkine

tokuşturuyor, içiyor, genç kızın sızmasını beklerken kendinden geçiyordu!

Ayıldığında, koskoca villada kendinden ve davet etmediği iki yabancı adamdan başka kimse kalmamıştı. Başı korkunç bir şekilde ağrıyor, midesi bulanıyordu.

Biri, gülümseyerek elindeki kâğıdı uzattı:

— Hesabınız!

Delikanlı acınacak bir sesle kekeledi:

— Bir çek yazayım size.

Sarhoşluğun sıcak bulutları bir anda dağılıvermiş, buz gibi bir ter ensesinden aşağı süzülüyormuştu.

Gülümseyen yabancı, nazik bir tebensümle «Olmaz» anlamında başını salladı. Diğer, dünyanın her tarafında bilinen bir işaretle parmaklarını şakırdatarak, paranın peşin ödenmesi gerektiğini belirtti.

Jak, uzatılan kâğıttaki hesaba baktı. Gerçek değerinden üç misli fazla yazılmıştı kira. Parti masrafları, elektrik ücreti, hizmetçi bahşişi gibi

ıvrır zıvrır bir sürü şey daha eklenmişti hesaba. Astronomik rakam gözlerinin önünde büyüdükçe dili kuruyor, dizleri titriyordu!

Güçlülükle de olsa bütün cesaretini toplayarak, bu parayı hemen ödemesinin imkânsız olduğunu söyledi. Neyse ki adamlar iyi yürekliydiler. İnsancıl yürekleri sayesinde hesaba birkaç yüz dolar daha ilâve ettiler ve Jak'ın gerçek ismi üzerine bir borç senedi düzenlediler. Paris'teki iş adresini de cebindeki paranın üstüne ekleyen delikanlının, Cannes'den oto-stopla ayrılmaktan başka çaresi kalmamıştı. Ve gelecek yılın bütün günlerini, bu bir gecelik ahmaklık ya da hovardalığının cezasını ödemekle geçirecekti.

Tamamen ayıldığı halde, gerçek bir sarhoş gibi sendeleyerek, iki adamın arasında villadan çıktı. Kapıda sık bir spor arabası duruyordu. Direksiyonda gülerек oturan Linda, kendisine borç senedi imzalatan adamları işaretledi:

— Babam ve nişanlımla tanıştınız değil mi? diye sordu.

Jak başını salladı. Gerçeğin balyozu asıl şimdi inmişti kafasına! Aman Yârabbi! Bu güzel kıza, onun villasını kiralayarak mı çalım satmak istemişti!

İki erkek Linda'nın yanına yerleşirken, Jak:

— Size bir şey soracağım, dedi. Kuzum, sarhoş olmasını bilmez misiniz siz?

Çıldırıcı bir kahkaha atan Linda, arabayı hareket ettirirken:

— Yoo, dedi, âşık olmayı da, sarhoş olmayı da bilirim ama, yerine ve zamanına göre... İş başında bunlar yasak. Hele içkiye oturduğum insan, bizim villayı kiralayan kimse ise...

Leopold Massiera'den çeviren:

Süheyla AYKUT

**ŞANSLINIZ
BAŞARINIZ
ve İstikbalınız,
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açtıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.**

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basım : 20519 - A - 60405 - 123)

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Fiatı : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

İspat

Ünlü iş adamının bürosuna giren genç kadın kendini tanıttı. Benim gereğini duymadan blüzünün düğmelerini çözüp, göğüslerini adamın gözlerinin önüne sererek:

— İşte, dedi. Bunlar hakkında şimdi ne düşünüyorsunuz?

Adamcağız şaşkın:

— Maksadınızın ne olduğunu bilmiyorum ama, güzelliğine güzel doğrusu, dedi.

— Hele şükür öğrendik, dedi genç kadın. Ben oğlunuzun öğretmeniyim ve bütün gün arkadaşlarına, «Babam, bizim öğretmenin bütün güzel taraflarının takma olduğunu söylüyor» demesinden bıktım!

İthaf

Kaleme aldığı ilk romanıyla büyük bir başarı sağlayan genç yazarın, kitabının başında şöyle bir ithaf vardı: «Beni terkedip gitmesiyle bu kitabı yazmamı sağlayan karıma, minnetlerimle...»

Heves

Yoldan geçen adam, ırmak kenarında kara kara düşünen olta-lı adama sordu:

— Ne avlıyorsunuz?

— Balık... Neden sordunuz?

— Hiç, dedi yolcu. Yayın balığı avlayacaksınız, bu sulara yayın balığının bulunmadığını söyleyecektim.

— Yayın balığı olsa ne fark eder ki? diye mırıldandı beriki. Balık yememi doktor yasakladı zaten.

— İşte, burası da mutfak... Ah-cısı da içinde!..

Bir kere

Uzun bir yolculukta tanışan İngiliz'le Fransız konuşuyorlardı. Fransız sordu:

— Golf oynar mısınız?

İngiliz soğuk bir sesle cevap verdi:

— Bir kere oynadım, hoşuma gitmediği için bir daha oynamadım.

— Sinemayı sever misiniz?

— Bir kere gittim, hoşlanmadığım için bir daha gitmedim.

— Dans eder misiniz?

— Bir kere ettim, beğenmediğim için bir daha etmedim.

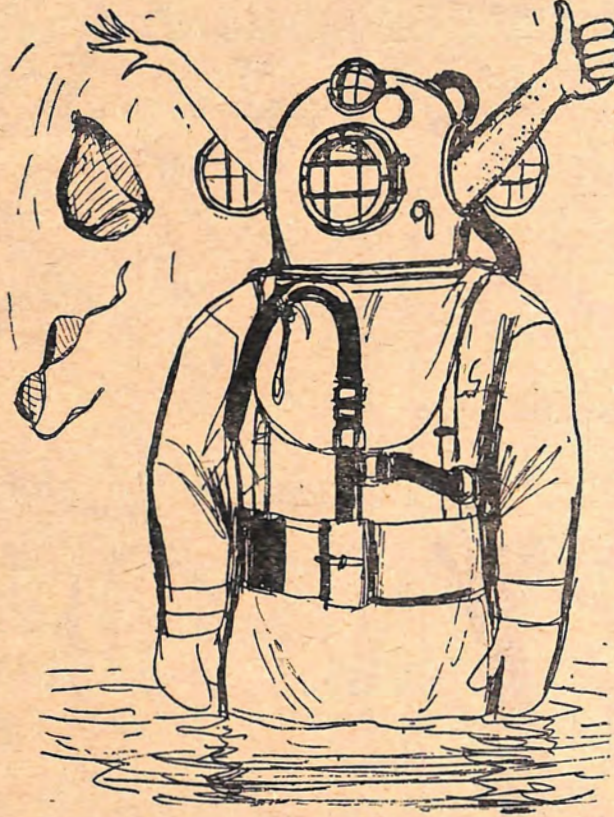
O sırada yanlarına sokulan bir delikanlıyı işaret eden Fransız sordu:

— Kimdir bu genç?

— Oğlum, dedi İngiliz.

— Başka var mı?..

— Yok. Bir çocuğumuz olsun dedim, hoşuma gitmediği için bir daha istemedim!

Yazısız

Bahis

Kulak tırmalayıcı seslerden kafası şişen adam, piyanonun başındaki kadına sokularak:

— Çalmasını yeni öğreniyorsunuz galiba, dedi.

Kadın ciddiyetle cevap verdi:

— Konservatuar mezunuyum. İsterseniz ünlü bestecilerden dilediğiniz birinin eserini çalmakla iddiamın doğruluğunu ortaya koyayım.

— Bayağı ustasınız demek...

— Üç tuşa vurmakla ağlayan bir kadın sesi çıkarabilirim, iki tuşa dokunmakla kendinizi kuş yuvasında sanacağınıza bahse girebilirim.

— Onları bırakın canım, dedi adam. Bütün bu söylediklerinizi yapabilirsiniz. Fakat piyanonun kapağını kapatabilir misiniz?

— Vücudumun her yerini yakabilirim burada... Görünürde bir erkek kedi bile yok!

— Evet, şimdilik öyle!..

Neden?

Oğlunu çağıran kadın sordu:

— Sabah, dolapta iki pasta vardı, şimdi bir tane kalmış. Neden acaba?

Çocuk cevap verdi:

— Öbürünü görmedim de ondan anneciğim!

Yine öyle

Yeni evlenen arkadaşına sordu:

— Güzel sekreterinle işi pişirdin demek?

— Evet, sekreterle işi pişirdik ama, yemeklerimi hâlâ kendim pişiriyorum.

Karşılık

Toto, güzel bir çift patenle eve dönmüştü. Annesi sordu:

— Bunları nereden aldın?

— Marc verdi, dedi Toto. Ona büyük bir iyilikte bulundum da...

— Ne yaptın?

— Derste cetvelle kafasına vuruyordum, vurmaktan vazgeçtim.

Dua

Dört yaşındaki küçük Gille, uymadan önce dua ediyordu: «Tanrım, anneme, babama, büyük anne, büyük babama uzun ömürler ver. Ve, vitaminleri ispanağın içine değil, pastaların içine koy.»

Elbette

Köpeğiyle parkta giren genç kıza uzaktan laf atan delikanlı:

— Oh matmazel, dedi, ne güzel köpeğiniz var! Sevmek için yanına sokulmama izin verir mi acaba?

— Elbette, dedi kız. Sokulmazsanız sizi nasıl ısrarabilir ki?...

— Nasıl?.. Kızım bana benziyor mu?

Neden olmaz ?

Gazeteden bir otomobil kazasıyla ilgili haberi okuyan kadın, kocasına sordu:

— Neden otomobil kazaları, tren kazalarından çok oluyor acaba?

Bir süre düşünen adam cevap verdi:

— İki sebebi vardır bunun. Birincisi, kadınlar makinistlerin yanında oturmaz, ikincisi akıllarına estikçe sarılıp, makinistlerin önlerini görmelerine engel olmaz!

Cevap

Madam, küçük oğluna sordu:

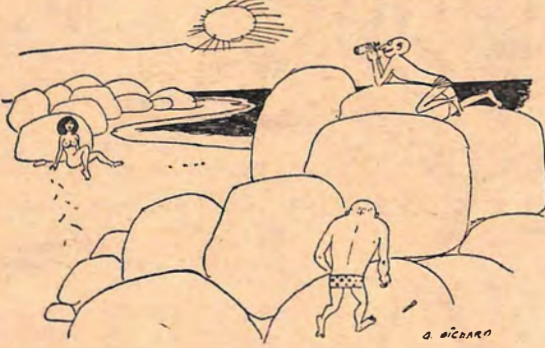
— Kirazları sen mi yedin?

— Hayır.

— Ama yerlerde kiraz çekirdekleri var...

— Anlaşılan hizmetçi yemiş, dedi çocuk. Çünkü belli olmasın diye yediğim kirazların çekirdeklerini de yuttum ben!

Dünya Karikatürleri

- EH, YAŞADIK !... KIZIN VANINDAKİ HERİF
DEFOLUP GİTTİ !..

- POOL BEN YOKKEN NELER YAPTIŒ BAKIM ?..
- HİİİÇ ... HİZMETÇİYE YARDIM ETTİM KARICIGIM !..

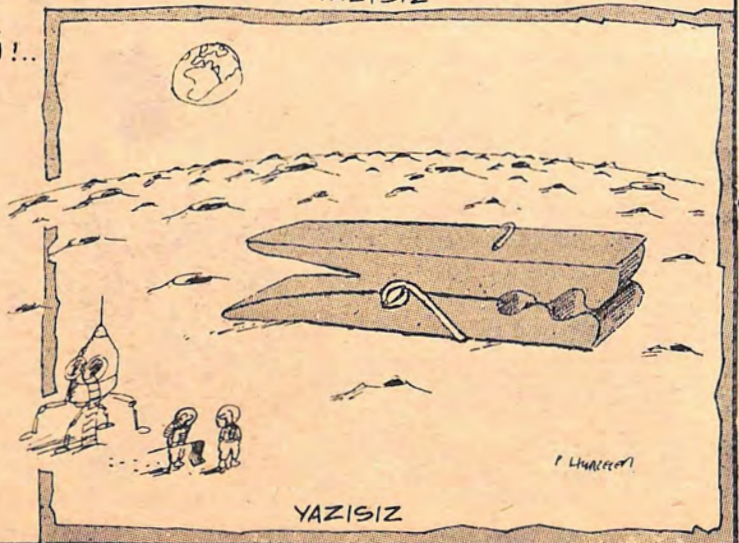
- BURADA "İNGANA GÜNEŞ ÇARPAR"
DE DİKLERİ KADAR VARMIŞ !..

YAZISIZ

YAZISIZ

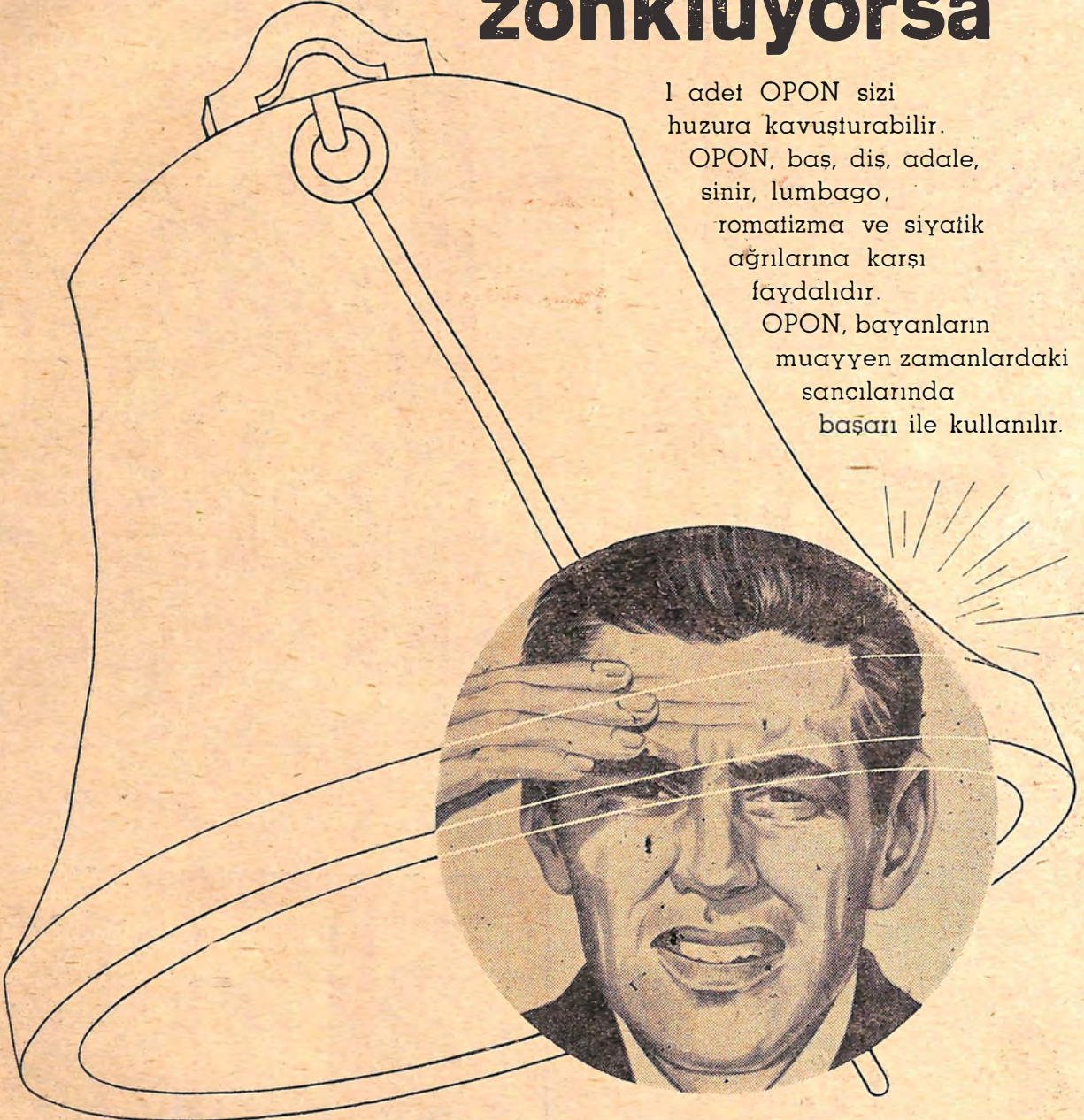
YAZISIZ

Şakaklarınız zonkluyorsa

1 adet OPON sizi
huzura kavuşturabilir.

OPON, baş, diş, adale,
sinir, lumbago,
romatizma ve siyatik
ağrılarına karşı
faydalıdır.

OPON, bayanların
muayyen zamanlardaki
sancılarında
başarı ile kullanılır.

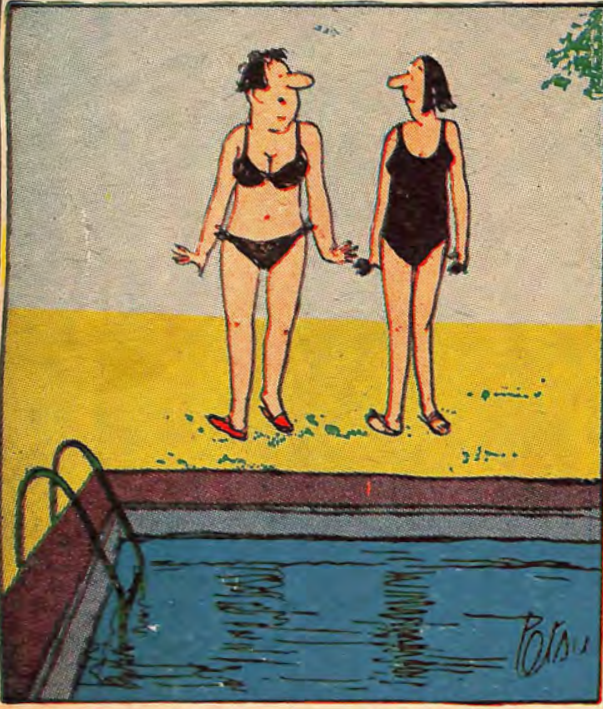

OPON

GÜNDE 6 TABLET ALINABİLİR

(Ak. : 124)

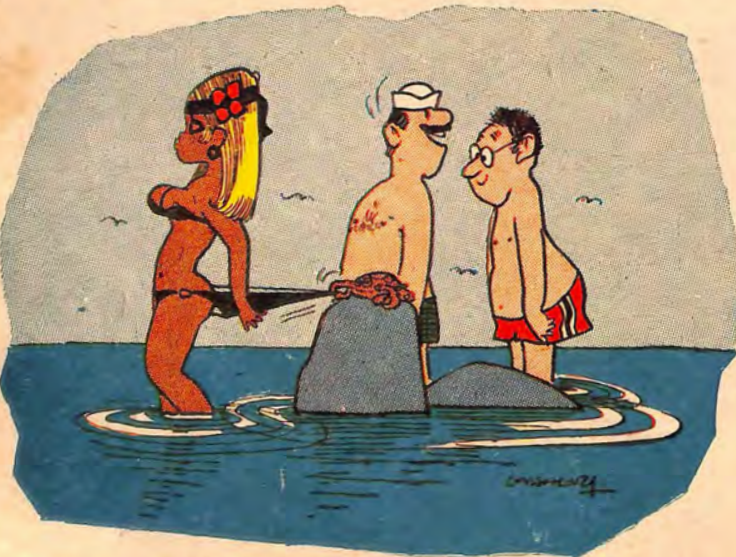
Akhaha

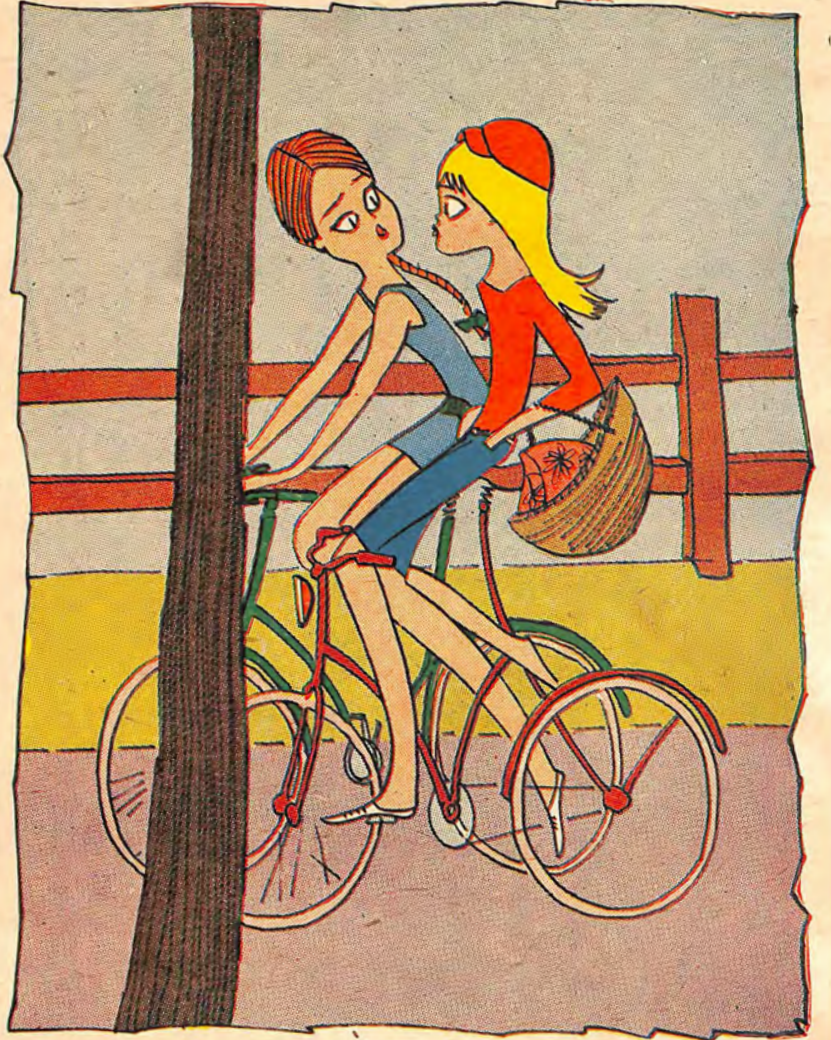
- KOCAMA BİR BİKİNİ MAYO ALDIRTINCAYA KADAR ON İKİ YIL UĞRAŞTIM ... DAHA ÖNCE DENİZE ÇIPLAK GİRERDİM!

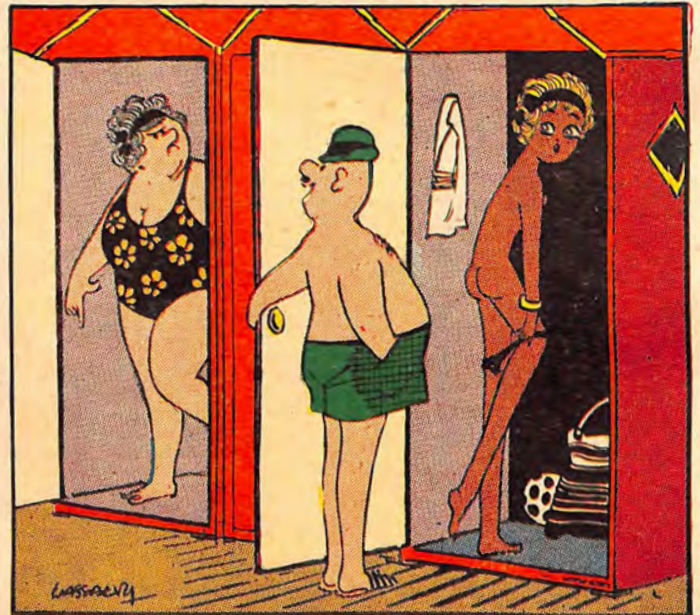
- POOL, NEYLE OYNLIYORSUN YİNE ?

- NASIL YENGEÇİM İYİ İŞ GÖRÜYOR DEĞİL Mİ ?

- ÇOK DISIRIK GENÇMİŞ ŞEKERİM ... BANA YÜZME ÖĞRETMEĞE BİLE KALKMADI!

- AAA !.. SEN KABİNEDE MİYDİN ? BENDE KARIM NE KADAR REGİŞMİŞ DİYORDUM !..